

ΙΣΤΟΡΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 539 - 540

Τιμή Φύλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΓ'.

Τηλ. 628.280

1—15 Ἀπριλίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κένιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπὶ ταῖς κοσμοσωτηρίοις ἑορταῖς τοῦ Πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εὐχεται
 ὀλοκαρδίως παντὶ τῷ χριστεπωνύμῳ πληρώματι τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀναγέννησιν
 τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν πιστῶν, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ εὐημερίαν καὶ
 πρόσδον τῆς φιλετάτης ἡμῶν πατρίδος

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Μία ἀπὸ τὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦν περισσότερο τὸν ἄνθρωπον, εἶναι ἡ λέξις νίκη. Σήμερον δὲ ἡμεῖς ἐορτάζομεν τὴν μεγίστην ὅλων νίκην, τὴν νίκην τοῦ ἀναστάντος Σωτῆρος ἐναντίον τοῦ θανάτου καὶ ἡ χαρὰ ἡμῶν πρέπει νὰ εἶναι ἔντονος οὐχὶ μόνον διότι, ἂν μὴ ἀνίστατο ὁ Κύριος, ὁλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα τῆς χριστιανικῆς πίστεως θὰ κατέπιπτε, ὥς λέγει καὶ ὁ θεορρήμων Παῦλος: **«εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν»** (α' Κορ. ιε' 14), ἀλλὰ καὶ διότι ἡ νίκη τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἀπόλυτος, διαρκὴς καὶ ἀποτυπώνει ἐπὶ οὐσιωδῶν πραγματικοτήτων τῆς ἐφημέρου ζωῆς ἡμῶν τὴν σφραγίδα τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ νίκη τῆς Ἀναστάσεως ἀφ' ὅτου συνετελέσθη δὲν ἔπαυσε νὰ φωτίζει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν μὲ λάμπιν ὅλον ἐξαυτομένην. Τὴν ἔκτασιν δὲ τῆς δυνάμεώς της θὰ ἐννοήσωμεν τόσον περισσότερο, καθ' ὅσον θὰ καλλιερῶμεν εἰς τὴν ἡμετέραν ψυχὴν καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τὴν ἐν Χριστῷ ἁγίαν ζωὴν.

Τότε θὰ ἴδωμεν ποίαν ἀνακαινιστικὴν δύναμιν ἔχει καὶ θὰ εἰσέλθωμεν πλήρως εἰς τὸ νόημα τῶν ἄλλων ἐκείνων λόγων τῆς πρὸς Θεὸν εὐγνωμοσύνης τοῦ ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν: **«Χάρις τῷ δίδοντι ἡμῖν τὸ νίκος διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»** (α' Κορ. ιε' 57).

Δι' αὐτῶν ὁ ἀπόστολος Παῦλος δὲν τονίζει τὴν σημασίαν τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως, ἀλλὰ τὴν σημασίαν τῆς θριαμβευτικῆς ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἐπενεργείας τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Ὅποιος ἠδύνατο νὰ εἴπῃ: **«ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ»**.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

ἐὰν θέλωμεν νὰ ἀποδείξωμεν τὴν ἁλθίαν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἐπομένως, δὲ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ καταφεύγωμεν εἰς ἀφηρημένας περὶ τούτου ἀποδείξεις, διότι δι' αὐτῶν δὲν συντρί-

βεται ἡ ἀπιστία. Οἱ ἄπιστοι τότε θὰ παραδεχθῶν τὴν ἀνάστασιν, ὅταν θὰ συναντήσουν τὸν Χριστὸν ζῶντα νὰ ἀκτινοβολῇ, εἰς τὰς ἀνεστημένας ψυχὰς ἡμῶν.

Ἄς νεκρώσωμεν τὰ πάθη ἡμῶν καὶ πᾶν ὅ,τι φαῦλον δύναται νὰ ἀποσπάσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τὸν Χριστόν.

Ἄς ἀγωνισθῶμεν νὰ ζήσωμεν **«ἐν ἀρεταῖς καὶ πίστει ὀρθῇ»** συνεγειρόμενοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ εἰς νέαν ζωὴν. Ἄς ζήσωμεν ἀπὸ τοῦδε καινὴν ζωὴν, ἐλευθέραν τῆς ἁμαρτίας **«μὴ ἐν ζύμῃ κακίας, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εὐκρινείας καὶ ἀληθείας»** (Κορινθ. ΑΕ' 8).

Ἀνάστασιν πανηγυρίζοντες ἃς ἐγεργῶμεν ἐκ τῶν νεκρῶν ἔργων τῆς ἁμαρτίας· ἐορτὴν νίκης ἐορτάζοντες ἃς νικήσωμεν πᾶσαν ἡμῶν κακίαν ἐπιθυμίαν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως θὰ γίνῃ δεκτὸν ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, ὅταν ἴδουν νὰ ἀντανακλᾷ ἐπὶ τῆς ζωῆς ἡμῶν τὸ ἡθικὸν μεγαλεῖον τοῦ Θείου Διδασκάλου ἡμῶν. Ἄς ἀπαυγάσῃ καὶ δι' αὐτοὺς — τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἀθλίους — ἡ ζωὴ ἡμῶν τὸ φῶς τοῦ Πάσχα.

Ἡ ἀγία ἐν Χριστῷ ζωὴ εἶναι καθ' ἑαυτὴν ἢ μᾶλλον πειστικὴ ἀπόδειξις τῆς Ἀναστάσεως παρὰ ὁ τελειότερος ἐπιστημονικὸς συλλογισμός.

Ἄς δώσωμεν πάντες ἑαυτοὺς εἰς τὸν Ἀναστάντα, ἵνα μεταδώσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν δύναμιν νὰ σταθῶμεν ὀρθοί.

Ἄς μεγαλύνωμεν τὸν Διδάσκαλον ἡμῶν, δεικνύοντες τὴν ἔνδοξον εἰκόνα τοῦ ἀποτυπωμένην ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἄς γίνωμεν ἱκανοὶ νὰ λέγωμεν μετὰ τοῦ Ἀποστόλου: **«ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς»**, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ προσθέσωμεν μετ' αὐτοῦ τὴν εὐγνώμονα φωνήν: **«Χάρις τῷ δίδοντι ἡμῖν τὸ νίκος διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»**, οὗ τὸ ἄπειρον ἔλεος μετὰ τῆς ἡμετέρας εὐχῆς καὶ εὐλογίας εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

† ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος
ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Οἱ ἀκαταγώνιστοι καὶ ζηλωταὶ κληρικοὶ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ
θεοῦ ζήλου παρακολουθοῦν τὰς ὁμιλίας περὶ Ὁρθοδόξου πίστεως τὴν Κυριακὴν
τῆς Ὁρθοδοξίας

Εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων Ἡ λατρεία τοῦ Κυρίου

Λαμπρὰ καὶ μεγαλειώδης ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Κυρίου εἰς τὰ Ἱεροσ Ἰλυμα ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων. Λαμπραὶ καὶ αἱ ἐορταὶ κατὰ τὴν Μεγάλῃν Ἑβδομάδα. Εὐκαιρία νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς ἐπιπολαίας καὶ ἐπιφανείας λατρείας, καθὼς καὶ περὶ τῆς καλῆς καὶ ἀξίας τοιαύτης. «Ἔλαβον τὰ βάρια τῶν φοινίκων καὶ ἐξηλθον...»

Ἐξωτερικὰ πράγματα, ἐξωτερικαὶ κινήσεις, ἐξωτερικὸς συναγεμῶς. Ὅλα καλὰ καὶ μεγαλειώδη. Σήμερον δὲ ἀσυγκρίτως περισσότερα. Τόσοι καὶ τόσοι καθ' ὅλην τὴν Ἑβδομάδα αὐτὴν θὰ συνωστίζωνται εἰς τοὺς ναοὺς. Μὲ κλάδους βαΐων, μὲ ἀσπασμοὺς Νυμφίου καὶ Ἐπιταφίου, μὲ ἄνθη καὶ στεφάνους, μὲ μύρα καὶ λαμπάδας, μὲ ψάλματα κλπ. Πόσα εἶναι τὰ πλήθη ποὺ ἐκδηλώνουν τὴν λατρείαν των πρὸς τὸν Χριστόν! Καλὰ, πολὺ καλὰ εἶναι ὅλα αὐτά. Ἀλλὰ ὄχι μόνον ἐξωτερικά. Ἀλλὰ μὲ τὴν καρδίαν μας. Νὰ μὴ τὰ κάμνωμεν, ὅ-

πως οἱ Ἰουδαῖοι, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἔλεγεν «ὁ λαὸς οὗτος τοῖς χεῖλεσί με τιμᾷ, ἡ δὲ καρδία αὐτοῦ πόρρω ἀπέχει...»

II

«Ἔλαβον τὰ βάρια τῶν φοινίκων...» Με αὐτὰς τὰς ἐκδηλώσεις ἀλλὰ καὶ μὲ καρδίαν εὐγνώμονα διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀτομικῶν καὶ γενικῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Κυρίου πρὸς ἡμᾶς. Μὲ τὴν συνείδησιν, ὅτι εἴμεθα ὁπαδοὶ Του, πιστοὶ εἰς τὰς ἐντολάς Του...

Μὲ ἀμείωτον ἀφοσίωσιν. Πάντοτε καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῶν περιφρονήσεων καὶ τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν θλίψεων καὶ τῶν πειρασμῶν, ὅπως ὁ Λάζαρος καὶ αἱ ἀδελφαὶ του.

Ὅλαι αἱ ἐκδηλώσεις νὰ γίνωνται μὲ καρδιά, μὲ καρδιὰν ἀγίαν, δ. ὅτι καὶ Αὐτὸς «ἅγιος ἐστὶ»

Δὲν πρέπει νὰ συνηθίσωμεν τὰ γεγονότα αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος, τῆς Μεγάλῃς. Εἶναι εὐκαιρία νὰ ἐνώσωμεν τὴν ψυχὴν μας μὲ τὸν Λυτρωτὴν τῆς. Νὰ ἀποδειχθῶμεν λάτρεις τοῦ Κυρίου ἄξιοι.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Καμμία ἄλλη περίοδος τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς δὲν γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν μας τόσα παρήγορα συναισθήματα, ὅσα μᾶς προκαλεῖ ἡ ἁγία ἐβδομάς τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου, διότι κατὰ τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν ἔχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναπαρασθῶμεν εἰς τὴν φαντασίαν μας τὴν τελευταίαν φάσιν τοῦ Δράματος τῆς ζωῆς τοῦ Θεανθρώπου, ἡ ὁποία εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἀπόδειξις τῆς θείας Ἀγάπης καὶ ἀποτελεῖ συγχρόνως καὶ τὴν σταθερωτέραν διακήρυξιν περὶ τῆς ἀξίας, τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ πόνος διὰ τὴν ζωὴν. Γύρω ἀπὸ τὴν πραγματικότητά τοῦ πόνου, ποῦ εἶναι ἱκανὸς νὰ μᾶς ἀπολυτρώσῃ, καὶ γύρω ἀπὸ τὸ ἰδανικὸν τῆς Ἀγάπης, ποῦ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μᾶς τελειοποιῇ, πλέκεται ὁ λόκληρος ἡ τραγωδία τῆς ζωῆς μας, τῆς ὁποίας τὴν λύσιν ἀκριβῶς θέλει νὰ μᾶς δώσῃ Ἐκεῖνος, ποῦ τόσον ἠγάπησεν. Καὶ δὲν εἶναι, ἐπαμένως, δυνατόν παρὰ νὰ μᾶς γεμίξῃ ἀπὸ ἀνακούφισιν ἢ ἀναπόλησιν τοῦ θείου Πάθους, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐδοκίμασεν ὅλας τὰς πικρίας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, διὰ νὰ τὰς ἐξουδετερώσῃ ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ δι' ὅλους ἐκείνους ποῦ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ἀτενίσουν ἐκεῖ, ὅπου τοὺς προκαλεῖ ἀπὸ τοῦ Ὑψους τοῦ Σταυροῦ Του καὶ νὰ κάμουν ἰδικὴν τῶν τῶν δύναμιν ποῦ εἶναι ἔτοιμος νὰ δώσῃ εἰς τὸν καθένα, εἰς κάθε ἀνθρώπον, ποῦ πονεῖ καὶ θέλει νὰ νικήσῃ τὸν πόνον τοῦ μετὰ τὴν ἀγάπην.

Ἡ μεγάλη Ἐβδομάς, ποῦ θὰ ἡμπορούσε νὰ ὀνομασθῇ καὶ «Ἐβδομάς τῆς Ἀυτρώσεως», περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλῃν περίοδον τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς, μᾶς ζωντανεῖ τὴν αἰωνίαν ἀξίαν, ποῦ ἔχει δι' ὅλους μας ἡ διαβεβαίωσις ἐκείνη τοῦ Κυρίου, ὅτι εἰς τὸν κόσμον θὰ ἔχωμεν θλίψεις, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ γάνωμεν τὸ θάρρος μας ποτέ, ἐφ' ὅσον εἴμεθα κοντὰ Του, διότι Ἐκεῖνος ἔχει πλέον νικήσῃ τὸν πόνον, ποῦ ἡμπορεῖ νὰ μᾶς δίδῃ ἡ κοσμικὴ μας ζωὴ «ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε, ἀλλὰ θαρσεύετε· ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον». Προσπάθησε νὰ μελετήσῃς τὸ Θεῖον Δράμα καὶ νὰ ἐτοιμασθῇς διὰ νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν νίκην αὐτὴν.

Μ ε γ ἄ λ η Δ ε υ τ ῆ ρ α .

Πρώτῃ ἡμέρᾳ τοῦ Θείου Δράματος : Μελέτησε ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Γραφὴν τὰς σχετικὰς περικοπὰς τῶν Εὐαγγελίων, ποῦ ἀναφέρονται εἰς ὅσα συνέβησαν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ὅσα ἐλέχθησαν ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν (Ματθ. κα' 18, κβ' 14. Μαρκ. ια' 12 - ιβ' 13. Λουκ. κ' 1 - 19). Πρόσεξε ἰδιαίτερος τὸ θαῦμα τῆς ξηρανθείσης συκῆς καὶ ἐξέτασε τὸν ἑαυτὸν σου, μήπως τῆς ὁμοιάξῃς κάπως, μήπως δηλαδὴ εἶσαι «ἄμειρος καρπῶν πνευματικῶν», κατὰ τὸν ἱερὸν παιγνὶν καὶ λάβε τὰ μέτρα σου, διὰ νὰ ἀποφύγῃς τὴν «ἄρὰν» καὶ τὸ «πάθος» τῆς συκῆς. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἡ Ἐκκλησία τονίζει ἰδιαίτερος σήμερον τὸ θαῦμα αὐτὸ καὶ φάλλει : «Τῶν καλῶν ἢ ἀπραξία ὁμοιωθῇ σὺ φρονα Ἰωσήφ τὸν «πάγκαλον» τοῦ ὁποίου τὴν θελκτικὴν ἱστορίαν ἡμπορεῖς νὰ εὔρῃς εἰς τὴν Γραφὴν σου (Γενεσ. λζ' 1 — μστ' 7) καὶ νὰ διδασχθῇς ἀπειρα πράγματα ἀπὸ αὐτὴν. Ἀλλὰ ἐκεῖνος, ποῦ

ἀξίζει περισσότερον νὰ προσέξῃς, εἶναι ἡ ἀντοχὴ τὴν ὁποίαν ἐπέδειξεν ἀπέναντι τῆς ἁμαρτίας ὁ «τὴν ψυχὴν ἀδούλωτος» νεαρὸς Ἰωσήφ, καὶ ἡ ἀμειδίᾳ, τὴν ὁποίαν ἔλαβε διὰ τὴν ἀγνότητά τοῦ ὑπὸ τοῦ «θλέποντος» τὰς τῶν ἀνθρώπων καρδίας, παρὰ τὸ μῖσος τῶν περὶ αὐτόν. Εἶναι σήμερον ἰδιαίτερος ἐπικαιρὸν νὰ σκεφθῇς περισσότερον διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ τῆς ἐμμο- νῆς ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ ἀρετῇ.

Μ ε γ ἄ λ η Τ ρ ι τ η .

Δευτέρᾳ ἡμέρᾳ τοῦ Θείου Δράματος : Οἱ ἱερεῖς Εὐαγγελιστὰι διηγοῦνται πῶς ἐπέρασε τὴν σημερινὴν ἡμέραν ὁ Χριστὸς (Ματθ. κβ' 15 - κατ' 5, Μαρκ. ιβ' 14 - ιδ' 2, Λουκ. κ' 20 — κα' 34). Εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς μεγάλῃς καὶ τελειωτικῆς συγκρούσεως πρὸς τοὺς σφετεριστὰς τῶν ἱερῶν τοῦ Ἰσραὴλ. Σήμερον ἐξεφωγήθησαν τὰ τρομερὰ ἐκείνα «οὐαὶ» κατὰ τῶν Φαρισαίων καὶ ἡ καταδίκη τῆς Ἰερουσαλήμ. Ἀνάγκη νὰ σκεφθῇς, ἐὰν περισσεύῃ ἡ δικαιοσύνη σου «πλεῖον τῆς δικαιοσύνης τῶν φαρισαίων καὶ γραμματέων» καὶ ἂν ἡ εὐσέβειά σου ἔχῃ τὴν πνευματικότητά, ποῦ ζητεῖ ὁ Χριστός. Ἰδιαίτερος ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τῶν πιστῶν σήμερον ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐγγρηγόρσεως καὶ μετὰ ἰδιαίτερον ἐπιμονὴν τονίζει τὴν παραβολὴν τῶν Δέκα Παρθένων. Ὁφείλεις νὰ εἴσαι πάντοτε ἔτοιμος, ἀδελφέ μου, διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθῃ «ἐν ὥρᾳ ἣ οὐ προσδοκᾷς». Ἄς ἀποβάλωμεν πᾶσαν ραθυμίαν, ἵνα μὴ «μεινωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ».

Μ ε γ ἄ λ η Π έ μ π τ η .

Εἰς τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἡμέρας παρεδόθη τὸ ἀγιώτατον μυστήριον τῆς Θ. Εὐχαριστίας καὶ ἐδόθη ἡ «διαθήκη τοῦ Κυρίου»... Αὐτὴν τὴν νύκτα, ὕστερα ἀπὸ μίαν ἀγωνιώδη προσευχὴν, ἀρχίζει τὸ «ποτήριο» τοῦ Χριστοῦ. Ἡ αἰσχρὰ προδοσία καὶ ἡ ἀνομιὰ δίκῃ ἔγιναν μέσα εἰς τὸ σκότος αὐτῆς τῆς κρισίμου νυκτός (Ματθ. κατ' 15 - 17, Μαρκ. δ' 12 - 72, Λουκ. 7 - 65, Ἰωάν. ιγ' 1 - ιη' 27, Α' Κορινθ. ια' 23 - 32). Καὶ πόσα δὲν ἔχεις νὰ σκεφθῇς, ἀδελφέ μου, ἐὰν λάβῃς τὸν κόπον νὰ μελετήσῃς τοὺς λόγους τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἀλλὰ ἰδιαίτερος ὥστε πρέπει νὰ σκεφθῇς τὴν ἀξίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ ὑψίστη χάρις ποῦ σοῦ ἀφῆκεν ὁ Χριστός, τὸ δικαίωμα νὰ ἐνώνεσαι μετ' αὐτόν κάθε φορὰν ποῦ προσέρχῃς εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Σήμερον, πρὸ πάντων, σὲ καλεῖ ὁ Χριστός : «Λάβετε, φάγετε... πίνετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...». Πρόσεξε μήπως καταφρονήσῃς τὴν θείαν διωρεάν ! Ὅταν μετέχῃς τοῦ ἱεροῦ ποτηρίου τῆς Θ. Εὐχαριστίας, ἔχεις, ἀρά γε, τὴν ἀπόφασιν νὰ κάμῃς τὸ πᾶν, διὰ νὰ μείνῃς ἡνωμένος μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ;

Μ ε γ ἄ λ η Π α ρ α σ κ ε υ ή .

«Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου» ὁ ἀνθρωπίνης Γίδς τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Σταυροῦ τοῦ προσκα-

Ὁ «πιστὸς τοῦ Κυρίου λαός» ἔδωσε καὶ πάλιν τὸ παρὸν εἰς τὸ πρόσταγμα τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τὸν ἐφετεινὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμόν.

λεῖ τοὺς «κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους» νὰ ἀναπαυθοῦν εἰς τὴν ἀνοικτὴν ἀγκάλην Του ! Ὑπέροχος εἰς τὸν πόνον Του, πίνει μὲ καρτερίαν τὴν «χολήν» τῶν ὕδρεων καὶ τῶν ἐμπαιγμῶν καὶ «διψᾷ» τὴν σωτηρίαν τῶν ἐχθρῶν Του !... Μελέτησε, ἀδελφέ μου, τὰ περιστατικὰ τῆς τελευταίας αὐτῆς ἡμέρας τοῦ Θεοῦ Δράματος, ποῦ μὲ τόσῃ ἀπλότητι μᾶς διέσωσαν οἱ ἱεροὶ συγγραφεῖς (Ματθ. κγ' 1 - 61, Μαρκ. ιε' 1 - 47, Λουκ. κβ' 66 - κγ' 55 Ἰωάν. ιη' 28 - ιθ 42) . Ἀναπαύσθησε εἰς τὴν μνήμην σου τὸ κορύφωμα αὐτὸ τῆς θείας Ἀγάπης καὶ γονάτισε μὲ συγκριθὴν εἰς τὰ αἱματωμένα πόδια τοῦ Ἑσταυρωμένου... Τί ἔκαμες ἕως τώρα, διὰ νὰ δειχθῇς ἄξιος τῆς Ἀγάπης αὐτῆς;

Μέγα Σάββατο ν.

Ὁ Ἰουδαϊκὸς ὄχλος πανηγυρίζει τὴν μεγάλην ἡμέραν τοῦ Πάσχα καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ, εἶναι ἤσυχαι πλέον, διότι δὲν πρόκειται νὰ ἐνοχληθοῦν ἀπὸ τὸ «φραγγέλιον» τοῦ Γαλιλαίου... Οἱ μαθηταί, περίλυποι, ἔχουν ἀπομακρυνθῇ «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων» μὲ τὰς τύφεις εἰς τὴν ψυχὴν των, διότι ἐγκατέ-

λειψαν τὸν Διδάσκαλον εἰς τὰς τελευταίας του στιγμὰς... Ὁ Ἰσκαριώτης δὲν ὑπάρχει πλέον μεταξὺ αὐτῶν... Ὁ Πέτρος θρηνεῖ τὴν ἄρνησιν.. Ὁ Ἰωάννης προσπαθεῖ νὰ παρηγορήσῃ τὴν Παναγίαν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ... Αἱ ἅγαι γυναῖκες ἠσυχάζουν «κατὰ τὴν ἐντολήν» καὶ περιμένουν νὰ περάσῃ ἡ ἡμέρα τῆς ἀργίας, διὰ νὰ συμπληρώσουν τὸν μυριασμὸν τοῦ προσφίλους Νεκροῦ... Ὁ Χριστὸς ἀναπαύεται σωματικῶς εἰς τὸν Τάφον καὶ ἐπισκέπτεται τροπαιοῦχος τὸν Ὀφειδὴν. Κεντηθεὶς τὴν πτέρναν ἔθραυσε πλέον τοῦ Ὁφειδῆ τὴν κεφαλὴν... Ἑτοιμάσου, ἀδελφέ μου, διὰ νὰ πανηγυρίσῃς ἄξιως τὸ «Πάσχα τοῦ Κυρίου» τὸ ἀληθινὸν καὶ ν' ἀπολαύσῃς τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν σοὺ ὑπόσχεται ὁ Χριστός. Μελέτησε εἰς τὴν Γραφὴν σου τὴν ὥραιαν προφητείαν τοῦ Ἰεζεκιήλ (λζ' 1 - 14), ποῦ ἤκουσες καὶ χθὲς τὴν νύκτα εἰς τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἑπιταφίου, καὶ σκέψου πόσῃ δυνάμει ἔχει τὸ «Πνεῦμα» τῆς «ζωῆς». Πόσα ἡμπορεῖ καὶ σήμερον νὰ κάμῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ! Τὴν ἔχεις δοκιμάσει σὺ τὴν χάριν αὐτὴν ; Ὅσον καὶ ἀν εἶσαι «ξηρὸς» ἡμπορεῖ νὰ σὲ ζωοποιήσῃ.

Ὁ ἀκαταμάχητος καὶ ἐνθους ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Σταῦρος Καραμῆτσος (Καθηγητὴς - Θεολόγος ὁμιλῶν ἐμπνευσμένως καὶ θεοφωτιστῶς κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ συλλόγου «Τρεῖς Ἱεράρχαι»

Τὸ Μυστήριον τῆς Ζωῆς

«Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἀν ἀποθάνῃ ζήσεται»
(Ὁ Κύριος)

Ὁ πλέον συγκλονιστικὸς λυρισμὸς καὶ αἱ ὑψηλότεραι συλλήψεις τῆς διανοίας συναγῶνται εἰς μίαν γοητευτικὴν σύνθεσιν, εἰς τὰς κατανυκτικὰς ἀκολουθίας τῆς Μ. Ἑβδομάδος, προκειμένου νὰ ἐρμηνεύσουν τὴν κατάπληξιν καὶ τὸ δέος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἐκ τῆς θεωρίας τοῦ Θεοῦ Παθούς.

Καὶ ἡ θεωρία αὕτη δὲν ἀποτελεῖ μίαν, ἔστω καὶ μεγαλειώδη, «παρακολούθησιν» τῆς μοναδικῆς καὶ ἀνεπαυλήπτου εἰς δραματικότητῃ συγκρούσεως μεταξὺ τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Κιρκίας· ἐνέχει καὶ τι τὸ θαυότερον, τὸ συγκλονιστικώτερον.

Ἀποτελεῖ ἡ θεωρία αὕτη προσπάθειαν, ἐναγώνιον καὶ τολμηράν, ἀλλ' οὐσιαστικὴν καὶ ἀποτελεσματικὴν, μιᾶς κατὰ νοῆσιν τοῦ Μυστηρίου τῆς Ζωῆς.

Προσπαθῆσε ὁ ἄνθρωπος νὰ συλλάβῃ τὴν ἀσύλληπτον ἀπεραντισμένην τῆς ζωῆς εἰς τὸν μῦθον. Ἀλλ' ὁ μῦθος, καίτοι προέδιδε τοὺς ριγηλοὺς κυματισμοὺς τῆς

αἰωνιότητος εἰς τὴν ρωμαντικὴν γαλήνῃ τῆς ψυχῆς, ἐν τούτοις δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ πείθῃ, νὰ διαλύῃ ἀμφιβολίας, νὰ ἀποδιώκῃ φόβους. Τὸ ἐρωτηματικὸν ἐξηκολούθει νὰ συνοδεύῃ τὰς κρίσεις του.

Ἐπεχείρησε, ἐν συνεχείᾳ, νὰ πείσῃ τὴν ψυχὴν του διὰ τὸν ἄδυτον θρίαμβον τῆς ζωῆς ἀπὸ τὴν κατὰ φύσιν ἐμπειρίαν.

Ἡ ἀνοῖξις μὲ τὰς μυστηριώδεις ἐκχυμώσεις τῶν ὄντων, μὲ τὴν μαγευτικὴν ἀνθοφορίαν τῶν δένδρων, μὲ τὴν νίκην τοῦ φωτὸς καὶ τὴν πανευώδη γλυκύτητα τοῦ περιβάλλοντος, ὑπεισέρχετο εἰς τὸν ψυχικὸν κόσμον τοῦ ἀνθρώπου καὶ διέλυε τὴν ἐφιαλτικὴν παγερότητα τοῦ θανάτου.

Ἀλλὰ πρὸς στιγμήν· καὶ πρὸ παντός δὲν ἐγέννα ἀκλόνητον πίστιν.

Οὔτε λοιπὸν ὁ μῦθος, οὔτε ἡ τῆς φύσεως ἐμπειρία, οὔτε ὁ στοχασμὸς τῆς φιλοσοφίας ἠδυνήθησαν νὰ ἀποσαφηνίσουν τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς καὶ νὰ τὸ καταστήσουν ἀντικείμενον ὑπερβατικῆς τιμῆς καταναήσεως, διὰ πίστεως μορφουμένης καὶ οὐχὶ διὰ λόγου.

**Ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ διαπρεπὴς δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος ἀναπτύσσει τὰς ἀπόψεις του περὶ τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου καὶ ἐνθουσιωδῶς ὑπεραμυνόμενος τῶν Δογμάτων καὶ σεπτῶν Πα-
ραδόσεων τῆς Ὁρθοδοξίας**

Ἔως ὅτου ὁ ἀνθρώπινος νοῦς συνέλαβε, ὡς εὐαίσθητος καὶ ἀλλανθαστος δέκτης, ὑπερκόσμιον μῆνυμα ὑψίστης σπουδαιότητος.

Πομπὸς τοῦ μηνύματος αὐτοῦ ἡ Θεία καρδιά τοῦ Γλυκυτάτου Σωτήρος. «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ καὶ ἀποθάνη ζήσεται».

Τὸ μῆνυμα αὐτὸ ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἔφερε πλησίον τοῦ Ἰησοῦ. Ὅλα εἰς τὴν θεϊαν ζωὴν του ἐναρμονίζονται· τὸ κάλλος τῶν αἰσθημάτων καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀρετῆς· ἡ δύναμις τῆς ἀληθείας καὶ ἡ φιλόστοργος ἐπιείκεια· ἡ θεραπεύουσα ἀγάπη καὶ ἡ συντρέχουσα κριτική. Ὅλα ἐναρμονίζονται εἰς μίαν συγκεχυμένην πραγματικότητα, ὅπου ἡ γοητεία τῶν λόγων ἐνέχει τὴν θεϊαν Μουσικότητα μιᾶς ἡχοῦς τοῦ ὑπερπέραν.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς διεκήρυξε «ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰωάν. ΙΔ' 6). Καὶ ἡ διακήρυξις αὕτη, ἐπαληθευμένη ἀπὸ πλήθος θαυμάτων καὶ ἐπιβεβαιουμένη ἀπὸ μίαν ζωὴν ἀπολύτως ἀγίαν, εἶναι τόσο φυσική, ὡς νὰ ἔλεγε ὁ ἥλιος «ἐγὼ εἰμι ἡ θαλαπῶρξ καὶ τὸ φῶς».

Ὡστε λοιπὸν, διελογίσθη μὲ ἀνακούφισιν ὁ ἄνθρωπος, ἡ ἐπιποθουμένη ζωὴ, ὡς αἰτία καὶ ὡς ὁλοκλήρωσις ἐνσαρκουτά· ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ.

Αὕτη δὲ ἡ ζωὴ καὶ εἰς τάφον ἐγκλεισμένη κατα-
νικά τὰ ἐρεβώδη σκότη καὶ ἐκμηδενίζει τὸν θάνατον.

Μὲ εἰρωνίαν ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κουστωδίαν ὁ φίλος τοῦ Ἰησοῦ καὶ λέγει «Μάτην φυλάσσεις τὸν τάφον κουστωδία, οὐ γὰρ κατέβηκε τύμβος αὐτοζωῶν».

Ὅτι ὁ κατεπτομένος ἄνθρωπος ἐνεῖδε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ τὸν Νικητὴν τοῦ Θανάτου.

Ἐὰν ὁ πρὸ τῆς Ἀναστάσεως Ἰησοῦς ὑπῆρξε «ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια» εἰς τὸν τομέα τῆς ἡθικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἐν Ἀδῇ καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Ἰησοῦς ὑπῆρξε ἡ «Ζωή», «ὁδὸς ἀλήθεια καὶ ζωὴ» συνθέτουν μίαν πληρότητα, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος μεταμορφοῦται εἰς αἰώνιαν ὑπαρξιν.

Ὅτι τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς μεταβάλλεται εἰς μίαν χειροπιαστὴν πραγματικότητα πού λέγεται Ἰησοῦς.

Ὁ Ἰησοῦς ὡς ὁδὸς κατευθίνει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ ὕψηλὰ ιδεώδη τῆς κατὰ Θεὸν τελειότητος.

Ὁ Ἰησοῦς ὡς ἀλήθεια τὸν ἀπελευθερώνει ἀπὸ τοὺς δεσμοὺς τῆς πλάνης καὶ τοῦ φόβου.

Ὁ Ἰησοῦς ὡς ζωὴ τὸν μεταβάλλει εἰς αἰώνιαν ὑπαρξιν.

Πῶς λοιπὸν οἱ νικητῆριοι παιᾶνες τῆς Ἀναστάσεως νὰ μὴ χαροποιοῦν ἰδιαιτέρως τὸν ἄνθρωπον;

Ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους εἰς Τήνον. Διακρίνονται: Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μερκούριος Καλοσκάμης μετὰ τοῦ Ἱεροδιακόνου τότε καὶ νῦν Ἱερομ. Κυρίλλου Ἀναγνώστου ἐν μέσῳ τῶν παλαιμάχων ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Μαίρη (Καναδᾶς)	60	Χαρ. Χαλκίδης	300
Χαράλ. Ἀνδριανόπουλος	60	Τασία Ἀνώνυμος	100
Ἑλένη Δημοπούλου	30	Ἀνώνυμος	140
Χάρης Σταυρινίδης	30	Ἀνώνυμος	50
Δημήτριος Ἀργυρός	30	Ἰωάννης Μπαλτσιτζής	200
Παναγ. Βλάχος	60	Ἀνώνυμος	100
Νικόλ. Χρηστάκης	60	Κωνσταντῖνος Χαλκίδης	500
Ἀδριανὴ Λιθεράτου	60	Ἰωάννης — Λαμπρινή — Ἄννα	2.500
Παναγ. Παπᾶς	30	Ἀνδρέας Βαπορίδης	50
Θεόφιλος Μπούκας	60	Δημήτριος Ποδλος	100
Δημήτριος Παπναγαγιώτου	30	Χρηστίνα	100
Ἀνώνυμος	20	Μιχαὴλ Κρητικὸς	1.000
Τασία	100	Ἀνώνυμος	150
Εὐγενία	50	Κωνσταντῖνος Στέφανος	200
Διάφοροι κύριοι ἐκ Καναδᾶ	600	Οἰκονομόπουλος	100
Ἀνώνυμος	100	Δισκοφορία	500
Μαρία Κόλλια	60	Ἀνώνυμος	70
Γεώργιος Κυριακίδης	100	Ἀνώνυμος	50
Δημήτριος Ζάπας	50	Βασιλική	50
Ἀνώνυμος	50	Ἀμερικὴ	1.000
Κυριακούλα	100	Ἀνώνυμος	100
Ἀνώνυμος	50	Ἀνώνυμος	50
Μαριγώ Σπύρου	50	Γεωργίου	300
Ἀσημίνα	60		
Τασία Ἀνώνυμος	100	Σύνολον	9.740

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν λαμπρὰν ἐφετεινὴν Πανήγυριν τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν - Θεσσαλονίκης. Ὁ Σεβ. Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος ἐπὶ τοῦ θρόνου περιστοιχοῦμενος ὑπὸ τῶν κληρικῶν καὶ τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῆς συμπρωτεύουσας.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλεῖσθε, ὅπως προσέλθῃτε εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Φιλοπτώχου Ταμεῖου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, γενησομένην ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Σωματείου Κάνιγγος 32, τὴν 11ην/24ην Ἀπριλίου 1968 ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 6 μ.μ.

ΘΕΜΑΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ

- 1) Ἐκθεσις πεπραγμένων Διοικ. Συμβουλίου χρήσεως 1967.
- 2) Ἐγκρίσις προϋπολογισμοῦ χρήσεως 1968.
- 3) Ἐκλογή Ἐξελεγκτῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἔλεγχον τῶν πεπραγμένων τοῦ Διοικ. Συμβουλίου χρήσεως 1967.

Σημ. : Εἰς περίπτωσιν μὴ ἀπαρτίας ἡ Γενικὴ Συνέλευσις θὰ συνέλθῃ τὴν 17ην/30ην Ἀπριλίου 1968, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 6 μ.μ.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ τῇ 12ῃ Φεβρουαρίου 1968
Πρὸς τὸν Μακαριώτατον
Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. Ἱερώνυμον

Ἀ θ ῆ ν α ς

Μακαριώτατε,

Νῦν ὁπότε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῇ ἐνάρ-

ξει τοῦ Τριωδίου ἐφαρμόζει τὸ τυπικὸν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, διὰ τὰς κινήσας ἐορτάς, εἰσηγοῦμαι λίαν εὐσεβᾶτως τῇ ὑμετέρᾳ Μακαριότητι, ὅπως ἐν τῇ Θεοσεβείᾳ Αὐτῆς καὶ τῆς ἐν παντοδυναμίᾳ Ἀριστίνδην Ἱεραῆς Συνόδου εὐδοκίῃ νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ διὰ τὰς ἀκινήτους ἐορτάς τὸ Παλαιὸν Τυπικὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, αἰρομένου οὕτω τοῦ ὑπάρχοντος ἐν Ἑλλάδι Θρησκευτικοῦ σχίσματος, ἵνα ἐπέλθῃ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Ὁμόνοια εἰς τὸ Χριστιανικὸν πλῆρωμα.

Ἡ προσεχὴς ἡμερομηνία τῆς 10ης Μαρτίου, καθ' ἣν ἐν ἔτει 1924 εἰσῆχθη ἡ ἐπάρατος καινοτομία ἐν Ἑλλάδι, ἃς γίνῃ ἡ ἀπαρχὴ καὶ ἡ ἀφετηρία τῆς ἐπανόδου τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ Πάτριον Ὁριτολόγιον καὶ τῆς συμφωνίας ταύτης μετὰ τῶν λοιπῶν ὁμοδόξων Πατριαρχείων καὶ τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Σὰς ὑπενθυμίζω, ὅτι ὑφίσταται ἐκκρεμοῦσα ἀπόφασις τῆς Ἱεραῆς Συνόδου ὑπ' ἀριθ. 1440)1245 ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1966 περὶ ἐπανεξετάσεως ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Παλαιοημερολογιακοῦ ζήτηματος, υἱοθετηθεῖσα καὶ ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ὡς τοῦτο πιστοποιεῖται διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 163106 ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1966 ἐγγράφου τοῦ Υπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ ἱστορία θὰ ἀναγράφῃ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος εἰσήγαγε τὸ σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ἤρε τοῦτο εἰς δόξαν Θεοῦ».

Μετὰ τοῦ προσήκοντος Σεβασμοῦ

ΕΥΑΓΓ. ΤΟΜΑΡΑΣ

Υπογράφος Β.Ν. (Ο) ἐκ. τ. Βουλευτῆς

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΣΤΙΓΩΣΙΝ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΕΔΟΚΙΜΑΣΕΝ Ο ΚΥΡΙΟΣ

ΥΠΟ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ - Ἀγιορείτου

Ἔνα ἄκρον πόνον, μίαν ἄκραν ἐντροπήν,
μίαν ἄκραν ἀγάπην.

Συλλογίσου ἀγαπητέ τὸν πόνον, ὅπου ἐδοκίμασεν ὁ γλυκύτατός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπὸ τὸ σκληρὸν βασανιστήριον τῆς μαστιγώσεως, ὅπου ἔλαβε· «τὸ ὅτι ἐσοῦν ἔλαθεν ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐμαστίγωσε». (Ἰωάν. ιλ' 1). τὸν ὅποιον πόνον ἡμπορεῖ τινὰς νὰ τὸν καταλάβῃ εἰς κάποιον τρόπον πόσον ἦτο ἄκρος καὶ υπερβολικὸς ἀπὸ τέσσαρα αἵτια· α' ἀπὸ τὴν τρυφερότητα τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ. β' ἀπὸ τὴν λύσαν τῶν στρατιωτῶν ὅπου τὸν ἐμαστίγωνσαν· γ' ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν μαστιγώσεων καὶ δ' ἀπὸ τὰ παιδευτήρια ὄργανα ὅπου εἰς αὐτὴν τὴν μαστίγωσιν ὑπηρέτησαν.

α') Τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ὡς ὅπου ἦτο εἰδοποιημένον ἐκ Πνεύματος ἁγίου μὲ θαυμάσιον καὶ υπερφυσικὸν τρόπον, καὶ ὡς ὅπου ἦτο κατεσκευασμένον δι' ἓνα τέλος ὑψηλόν, τὸ ὅποιον ἦτο, τὸ νὰ γίνῃ ὄργανον τῆς τεθεωμένης ψυχῆς τοῦ Χριστοῦ, ἦτον ἄκρως εὐγενὲς καὶ τέλειον. Ὅθεν ἀκολούθως ἦτο καὶ ἄκρως τρυφερὸν αἰσθητικώτερον τόσον, ὅπου διὰ τὴν τρυφερότητα ταύτην ὠνομάσθη σκώληξ ὁ Κύριος, κατὰ τὴν γνώμην τινῶν διδασκάλων, «ἐγὼ δὲ εἰμι σκώληξ καὶ οὐκ ἄνθρωπος» (Ψαλμ. κα' 6). καὶ πρὸς τοῦτοις ἦτο καὶ ἄκρως ἀδυνατισμένον διὰ τὸν αἱματωμένον ἰδρώτα ὅπου ἔχυσε προλαβόντως, διὰ τὴν ἀγρυπνίαν ὅλης τῆς προλαβούσης νυκτὸς καὶ διὰ τὴν θλίβεράν ἀγωνίαν ὅπου ὑπέφερεν εἰς τὸν κῆπον.

β') Οἱ στρατιῶται ὅπου τὸν ἐμαστίγωνσαν, ὅχι μόνον ἦσαν σκληροὶ καὶ ἀπάνθρωποι φυσικά, ἀλλὰ ἦσαν καὶ παρακινημένοι ἐξωτερικῶς ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, καὶ ἐσωτερικῶς ἀπὸ τὸν διάβολον ὥστε ὅπου διπλὴν καὶ τριπλὴν ἔχοντες τὴν σκληρότητα, παρωμοιάζαν ὅχι μὲ ἀνθρώπους, ἀλλὰ μὲ σκύλους καὶ ταύρους καὶ θηρία, καθὼς δι' αὐτοὺς προεῖπεν ὁ Δαυὶδ «ἐκὺ λωσάν με κύνες πολλοί, ταῦροι πίονες περιέσχον με» (Ψαλμ. κα' 12-16). Οὗτοι λοιπὸν οἱ στρατιῶται ἐξήκοντα ὄντες τὸν ἀριθμὸν μεταλλάσσοντο κάθε ὥραν ἀπὸ δύο, δύο, ὅταν ἐκουράζοντο, μαστίζοντες καὶ δέρνοντες τὸν Κύριον, καθὼς ἱστορεῖ ὁ Ἰταλὸς Κορνήλιος ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ ιθ' κεφ. τοῦ Ἰωάννου.

γ') Τὰ ὄργανα τῆς μαστιγώσεως τοῦ Κυρίου, ἦσαν γεῦρα σκληρότατα, ραβδία ἀκαθάρτα μὲ κόμπους καὶ σχοινία ἀρματωμένα μὲ μικροὺς σιδηρένιους ἀστέρας καὶ μὲ ἀγκίστρια ὅπου ἐξέσχιζον τὰς σάρκας ἕως εἰς τὰ κόκκαλα· καὶ

δ') Ὁ ἀριθμὸς τῶν πληγῶν ὅπου ἐκτύπησαν τοῦ Κυρίου, ἦτο σχεδὸν ἀναρίθμητος καὶ τρόπον τινὰ ἀνάλογος μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν μας· καθὼς καὶ περὶ τούτων προεῖπεν ὁ Δαυὶδ «συνηχθησαν ἐπ' ἐμὲ μαστίγιες καὶ οὐκ ἔγγων» (Ψαλμ. λδ' 18).

Τώρα ἀδελφέ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ κατανοηθῇ ἡ ἰδική σου καρδιά ὅταν στοχασθῇς ἓνα θέαμα τόσον πολὺ θλιβερόν; Σχημάτισε μὲ τὸν νοῦν σου ἀγαπητέ, πῶς εἶσαι κι ἐσύ παρών, καὶ βλέπεις τὸν Ἰησοῦν ὡς ἓνα ἄρνιον ἄκακον, ὅπου τὸ ἔχουν περικυκλωμένον εἰς τὸ μέσον τοὺς οἱ αἰμοδόροι ἐκαίνοι λύκοι καὶ πῶς τὸν ἔχουν δεδεμένον σρικτὰ εἰς μίαν κολόβαν καὶ τὸν μαστίζουσιν ἀσπλαγχνά καὶ πῶς κροτοῦν καὶ ἀντηχοῦν αἱ μαστίγιες ἀπὸ κάθε μέρος. Καὶ εἰς μὲν τὴν ἀρχὴν πληγώνουν ἐκεῖνο τὸ πανάγιον σῶμα, ἔπειτα τὸ τραυματίζουν καὶ τελευταῖον τὸ καταξέσχίζουσιν τοιούτῳ τρόπῳ, ὅπου κτυπῶντες οἱ θηριώδεις ἐκαίνοι πάλιν ἐπάνω εἰς τὰς προτέρας πληγὰς καὶ ἀνοίγοντες τὰ τραύματα, καὶ κατακόπτοντες εἰς κάθε πληγὴν μέρος ἀπὸ τὴν παρθενικὴν ἐκαίνην καὶ εὐγενεστάτην σάρκα τοῦ Κυρίου, ἔκαμαν νὰ μείνουν σχεδὸν ξεσκεπασμένοι καὶ γυμναὶ αἱ πλευραὶ καὶ τὰ κόκκαλά του, εἰς τρόπον ὥστε ἠδύνατο ἀπ' ἐξωθεν νὰ μετρηθοῦν, «ἐξηριθμῇσαν πάντα τὰ ὀστά μου» (Ψαλμ. κα' 17). Τὸ δὲ αἷμα τρέχοντας ποταμιῶδον ἀπὸ ὅλας τὰς φλέβας ἔγινε ὡς ἡ λίμνη κάτω εἰς τὴν κολόβαν, ὅπου τὸ εἶχον δεμένον καὶ τοῦτο προεσήμαινε τὸ αἷμα ἐκεῖνο τοῦ μίσχου ὅπου ἔχυσεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν βάσιν τοῦ θυσιαστηρίου. «Καὶ αἷμα ἐξέχεεν ἐπὶ τὴν βάσιν τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἡ γῆ ἵασεν αὐτό». (Λευιτ. γ' 15). Ὡς φοβερόν μακελλεῖον, ὅπου ὑπέφερεν ὁ τρυφερώτατος καὶ εὐγενέστατος Ἰησοῦς μου, τὸ ὅποιον δὲν ἠθέλην υποφέρει, ἀν τὸ ἐδοκίμαζεν ἕνας σκληρὸς καὶ ἀδαμάντινος Γίγαντας! διὰ τοῦτο δίκαιον εἶχε νὰ φωνάξῃ διὰ τοῦ Δαυὶδ, «ἐγενόμην νυμμεμαστιγωμένος ὅλην τὴν ἡμέραν» (Ψαλμ. οβ' 14).

Ἰδοὺ λοιπόν, ἰδοὺ μὲ πόσῃν πλουσιοπάροχον τιμὴν ἐξηγόρασεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν σωτηρίαν σου ἀγαπητέ· διότι μία μοναχὴ πληγὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἦτον ἀρκετὴ νὰ ἐξαγοράσῃ ὅλον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, μὲ ὅλον τοῦτο ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ λάβῃ τῶσας πληγὰς εἰς τὴν μαστίγωσίν του καὶ μὲ τοιούτους ἀσπλάγγνους τρόπους διὰ νὰ δείξῃ πόσον υπερβολικὰ ἀγαπᾷ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ὅθεν ἀνίσως καὶ ἐσύ κολασθῇς, ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐπαθὲν τόσον διὰ νὰ σὲ σώ-

« Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΒΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ὑπευθύνος συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριπας
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δραχμας	15.—
	Ἑτησία	30.—
Ἑσωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δολλάρια	2
	Ἑτησία	4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ.	1

ση, σοῦ πρέπει ἡ κόλασις καὶ δὲν ἔχεις κανένα δίκαιον νὰ παραπονεθῇς εἰς τὸν Κύριον καὶ νὰ ὀδυρεσῇς. Ἰδοὺ βλέπεις φανερά πᾶσον ἔπαθεν ὁ λυτρωτὴς σου μετὰ τὴν φοβερὰν ταύτην μαστίγωσιν δι' ἐκείνας τὰς ἡδονάς, ὅπου ἐσὺ ἠθέλησας νὰ ἀπολαύσῃς ἐναντίον τοῦ Θεοῦ τοῦ θελήματος, ὅθεν σὲ βαστᾷ πλέον ἡ καρδιά σου, νὰ προσθέσῃς ἀκόμα πληγὰς ἐπάνω εἰς τὰς πληγὰς τοῦ Ἰησοῦ, μετὰ τὴν γυρίσῃς πάλιν νὰ τὸν ἐλάβῃς μετὰ τὰς ἁμαρτίας σου; Σὲ βαστᾷ πλέον ἡ καρδιά σου, ἐμπρὸς εἰς τόσας πληγὰς ἐμπρὸς εἰς τόσον αἷμα ἐμπρὸς εἰς τόσους πόνους τοῦ Κυρίου σου νὰ γυρεύσῃς πάλιν ἀπ' ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τὰς ἐμποδισμένας ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις τῆς σαρκὸς καὶ τῶν αἰσθησέων σου, καθὼς τὰς ἐγύρευες ἕως τώρα; Μὴ παρακαλῶ ἀδελφέ, μὴ, διὰ ἀγάπην αὐτοῦ τοῦ τόσον πολλὰ μαστιγωθέντος γλυκυτάτου Ἰησοῦ, μὴ ἔλθῃς εἰς τόσῃ ἀναισθησίᾳ καὶ καταφρόνῃσιν τῆς σωτηρίας σου· ὅτι ὁ Κύριος διὰ τοῦτο ἐκαταδέχθη νὰ λάβῃ τόσους πόνους καὶ ὀδύνας εἰς τὸ ἀναμάρτητον σῶμά του μετὰ τὸ μέσον τῆς μαστιγώσεως, διὰ νὰ ἱατρεύσῃ τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς, ὅπου ἀπῆλθον οἱ Ἀδὰμ καὶ οἱ τοῦτο ἀπόγονοι, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος· ἐπειδὴ τὰ ἐναντία τοῖς ἐναντίοις λάματα κατὰ τοὺς ἱατροὺς. Ὅθεν ἂν ἐσὺ πάλιν ζητήσῃς τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς καὶ ἀναπαύσεις, ὅσον τὸ κατὰ σέ, μαστιγώνεις πάλιν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀνακαινουργῶνεις τὰς πληγὰς καὶ τοὺς πόνους του καὶ δείχνεις, ὅτι διὰ σὲ ματαίως ἔλαβε τόσους δαρμούς καὶ τοσοῦτον φοβερόν βασανιστήριον, χωρὶς ἐσὺ νὰ ὠφεληθῇς ἀπὸ αὐτοὺς τίποτε.

Λοιπὸν ἐντράπου, ἀγαπητέ, ἐντράπου, συλλογιζόμενος πόσον μερδικὸν ἔχεις καὶ ἐσὺ εἰς αὐτὴν τὴν σκληρὰν μαστίγωσιν τοῦ Ἰησοῦ καὶ γινώρισε εἰς τὰς τόσας πληγὰς του καὶ ἐκείνας ἀκόμη, ὅπου τοῦ ἐπρόσθεσαν καὶ αἱ ἰδικαὶ σου ἁμαρτίαι, αἱ ὅποιαι ἦσαν ἑχωριστὰ προγνωρισμέναι ἀπὸ αὐτὸν καὶ κατάρσας χιλιαὶς φοαῖς αὐτὰς τὰς ἁμαρτίας σου ὅπου ἐπρόξενησαν τοσαύτην βάσανον εἰς τὸν Σωτήρᾶ σου. Καὶ θσας φοαῖς σὲ μαστιγώνει ὁ Θεὸς καὶ σὲ παιδεύει διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτάς, νὰ ὑπομένῃς ἀγογγύστως καὶ νὰ εὐχαριστῇς αὐτὸν διότι, ἂν ὁ Κύριος ὑπέμεινε τοιαύτην φρικτὴν μαστίγωσιν, ὅχι διὰ τὰς ἰδικὰς του ἁμαρτίας, ἀλλὰ διὰ τὰς ἰδικὰς σου· πῶς ἐσὺ δὲν χρεωστεῖς νὰ ὑπομένῃς τὰς ἐκ τοῦ Θεοῦ μαστίγας διὰ τὰς ἰδικὰς σου ἁμαρτίας;

Ἦξευρε γάρ, ὅτι μετὰ τὰς μαστίγας αὐτάς θέλεις εὐρεῖ ἔλεος ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καθὼς εἶπεν ὁ Ἰωβ, «αὐτὸς μαστιγοῖ καὶ ἐλεεῖ» (γ' 2). Καὶ πάλιν «ἐμαστίγωσας καὶ ἠλέησάς με». (αὐτόθ. ια' 13). Μετὰ τὰς μαστίγας αὐτάς γνωρίζεις, πῶς εἶσαι εἰς τὴν τάξιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ, «μαστιγοῖ γὰρ φησι, πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται» (Παροιμ. γ' 12) ὅτι ὁ Θεὸς δὲν μαστιγώνει οὐδὲ παιδεύει τινὰ δι' ἐκδίκησιν καὶ ἔχθραν· μὴ γένοιτο! ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι δὲν θέλουν νὰ ἀκούουν τὰς διὰ λόγου συμβουλὰς καὶ νοουθεσίας τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἀναγκάζεται νὰ τοὺς συμβουλεύῃ καὶ νὰ τοὺς νοουθετῇ μετὰ τὸ ἔργον· ἡγοῦν μετὰ τὰς παιδείας καὶ μαστίγας, καθὼς εἶπεν ἡ σοφὴ Ἰουδήθ· «ἡμᾶς οὐκ ἐξεδίκησεν, ἀλλ' εἰς νοουθετίαν μαστιγοῖ Κύριος» (η' 23). Ὅθεν, ὅταν σὲ παιδεύῃ ὁ Θεὸς καὶ σὲ μαστιγώνῃ, γίνωσκε, ὅτι ἔχεις καμμίαν ἁμαρτίαν ἢ κρυφά, ἢ φανερά καὶ δι' αὐτὴν μαστιγώνεις· «πολλὰ γὰρ φησιν, αἱ μαστίγες τοῦ ἀμαρτωλοῦ» (Ψαλμ. λα' 13) διὰ τοῦτο μὴ κάμνης ἔξω νοῦν, μηδὲ μένε ἀναίσθητος, καθὼς εἶπεν ὁ προφήτης Ἰερεμίας· «ἐμαστίγωσας αὐτοὺς καὶ οὐκ ἐπόνεσαν» (ε' 3) ἀλλὰ ἐξέταξε νὰ εὐρῇς τὴν ἁμαρτίαν σου καὶ νὰ τὴν διορθώσῃς, λέγοντας μετὰ τὸν Δαβὶδ· «ἡ παιδεία σου ἡνώρωθες με εἰς τέλος καὶ ἡ παιδεία σου αὐτὴ με διδάξε». (Ψαλμ. ιζ' 39). Καὶ τέλος πάντων, εὐχαρίστησε τὸν Κύριον διὰ τὴν ἀπειρόν του ἀγάπην, ὅστις θέλει νὰ δέχεται εἰς τὸν ἑαυτὸν του τὴν τιμωρίαν καὶ μαστίγωσιν, ὅπου ἔπρεπε εἰς ἑσένα τὸν δοῦλον, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σὲ φιλιώσῃ μετὰ τὸν οὐράνιον του Πατέρα· καὶ πρόσφερε εἰς αὐτὸ αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἀγάπην του καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον αἷμα του, διὰ νὰ μεσιτεύσῃς αὐτά, εἰς τὸ νὰ σοῦ δοθῇ ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν σου· ὅτι τὸ μὲν αἷμα τοῦ Ἀβελ ἐφώνασε πρὸς τὸν Θεὸν δι' ἐκδίκησιν, τὸ δὲ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ φωνάζει πρὸς τὸν Θεὸν διὰ συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας. «Προσεληλύθατε δὲ ἡ καὶ νῦν εἰς μεσίτην Ἰησοῦ καὶ αἰματι· ραντισμοῦ, κρείττονα λαλοῦντι παρὰ τὸν Ἀβελ». (Ἐβρ. ιβ' 24).

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἐκδότου Βασίλ. Ρηγοπούλου ἐξεδόθη «ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΗ» ἄκρως ἐπιμελημένη μετὰ τυπικῶν διατάξεων καὶ ὁδηγιῶν. Τὸ ὅλον ἔργον εἶναι εἰς χρομὸν ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου μετὰ ἀρίστην ἐκτύπωσιν καὶ καλαίσθητον βιβλιοδεσίαν, ὥστε καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφανίσεως νὰ ἀποτελῇ μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἐκκλησιαστικὰς ἐκδόσεις. Ἡ ἐκδοσις αὕτη ἀποτελεῖ μεγάλην προσφορὰν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, διότι εἶναι ἡ ἀριτετέρα ἐκδοσις «ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΗΣ» ποὺ ἐκυκλοφόρησε μέχρι σήμερον.

Πωλεῖται δραχμ. 320 (δερματ.).

Ἐκδοτικὸς Οἶκος Βασίλ. Ρηγοπούλου.

Ἀγίας Σοφίας 39. Θεσσαλονίκη.

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΠΑΘΟΣ

«Ἐγὼ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ». Εἰς αὐτὰς τὰς ὀλίγας λέξεις περιέχεται ὁλόκληρος ὁ σκοπὸς καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Σκοπὸς Του μοναδικὸς νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν Ἀλήθειαν, πρόγραμμα τῆς ζωῆς Του μοναδικὸν νὰ δοθῇ χάριν τῆς Ἀληθείας. Διὰ τοῦτο εἶναι ὁ μοναδικὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ ὁποῖος «ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ». Ἐδίδαξε καὶ ὑπεστήριξε τὴν ἀλήθειαν ὁ Χριστὸς, μὲ τοὺς λόγους Του, μὲ τὰ ἔργα Του, μὲ τὴν ὑπερτάτην θυσίαν Του. Ὁ ἴδιος ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις τῆς αἰωνίας Ἀληθείας, κάθε Του βλέμμα ἦτο μία λάμψις ἀπὸ τοῦ Φῶς τῆς Ἀληθείας, κάθε Του κίνησις ἦτο μία ἐκδήλωσις τῆς Ζώης τῆς Ἀληθείας, κάθε Του λόγος ἓνα εὐαγγέλιον διὰ τὴν διψασμένην διὰ τὴν Ἀλήθειαν ἀνθρωπίνην ψυχήν, ἓνα μαστίγιον διὰ τὸ ψεῦδος τοῦ κόσμου καὶ μία πληγὴ διὰ καθένα πού μισε τὸ Φῶς, «ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα». «Ὅλοι οἱ δυστυχεῖς — οἱ πλανημένοι μέσα εἰς τὸ θανάσιμον σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας — εὗρισκαν τὸ Φῶς τῆς παρηγορίας καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς συγγνώμης κοντὰ Του καὶ οἱ (δίκαιοι) Τὸν κατηγοροῦσαν, διότι ἦτο «τελωνίων φίλος, καὶ ἀμαρτωλῶν».

Οἱ ὑπηρετοὶ τοῦ ψεύδους, ἐκεῖνοι πού, μὲ τὴν πράφασιν τῆς εὐσεβείας, ἐλάτρευαν τὸν Μαρμωγᾶν, οἱ αὐστηροὶ τηρητοὶ τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, πού δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο παρὰ τέλειοι ὑποκριταί, πού παρεπιλάτουν τὸν ἄθῳον καὶ ἀπλοϊκὸν λαὸν τῆς γῆς τοῦ Ἰσραὴλ, δὲν ἤμποροῦσαν νὰ εὗρουν ἔλεος κοντὰ εἰς τὸν ὠραῖον καὶ γλυκὺν Κῆρυκα τῆς Ἀγάπης, τοῦ Ὀίκτου καὶ τῆς Ἐλεημοσύνης. Διότι Ἐκεῖνος ἦλθε νὰ κηρύξῃ τὴν Ἀλήθειαν, καὶ αὐτοὶ ἐξηκολούθουν νὰ δουλεύουν εἰς τὸ ψεῦδος. Ἡ παρηγορία τοῦ Χριστοῦ δίδεται μόνον εἰς ἐκεῖνους πού ταπεινὰ προσφεύγουν καὶ Τοῦ τὴν ζητοῦν, καὶ οἱ Πραγματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ἐκτινίζαν ἀπὸ φθόνου καὶ μοχθηρίας, δόσεις ἀντίκρυξαν τὴν φωτεινὴν Του μορφήν. Ἐμπρὸς εἰς μίαν τέτοιαν πύρριν, ὁ Χριστὸς, βέβαια, ἠσθάνετο ὀλὴν ἐκείνην τὴν ἀγανακτισμένην πού ἤμποροῦσε νὰ σηκώσῃ μέσα Του ἡ ἀγάπη γιὰ τοὺς πλανημένους των καὶ ἡ παραμύρφωσις κάθε ἐννοίας ἀρετῆς. «Ὑμεῖς υἱοὶ τοῦ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν», ἐφώναζε, γεμάτος ἀπὸ ἀηδίας, δταν τοὺς ἤκουσε νὰ ἰσχυρίζονται ὅτι ἦσαν «τέκνα τοῦ Ἀβραάμ» καὶ τοῦ Μωυσέως μαθηταί».

Ὅταν ἀνέβῃ εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἱερουσολύμων καὶ εἶδεν, ὅτι οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ εἶχαν μεταβάλει εἰς «οἶκον ἐμπορίου» καὶ «σπήλαιον ληστῶν», δὲν ἐδυσκολεύθη διόλου νὰ πάρῃ τὸ «φραγγέλιον» εἰς τὸ χέρι καὶ νὰ ἐκδιώξῃ ὅλους τοὺς «πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας» καὶ νὰ ἀνατρέψῃ τὰς τραπέζας τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν ἀργυραμοιβῶν. Δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀνεχθῇ ἡ ψυχὴ Του τὸν «οἶκον τοῦ Πατρὸς Του» εἰς ἐκείνην τὴν βρωμερὰν κατάστασιν. Κι' ὅταν ἦλθε πλέον τὸ τέλος καὶ ἡ τελευταία ὥρα ἐπλησίασεν, ἐξέσπασεν ὅλη ἡ τρικυμία, πού ἐφούσκωνε τὰ ἅγια στήθη τοῦ ξανθοῦ Διδασκάλου τῆς Ναζαρέτ, γιὰ νὰ ρίξῃ, κατὰ πρόσωπον τῶν ἀρχόντων τοῦ λαοῦ τοῦ Γεχωθά, τὸ αἰώνιον στίγμα τῶν τρο-

μερῶν ἐκείνων «Οὐαί», πού τελειωτικὰ πλέον ἐξεσκέπασαν τὴν σαπίαν, πού ἐκρύπτετο κάτω ἀπὸ τοὺς μεγάλους μανδύας καὶ τὰ χρυσωτὰ φορέματα τῶν σεβασμίων ἐκείνων «μαθητῶν τοῦ Μωυσέως».

Τότε διεκήρυξε πλέον, ὅτι ἦλθε νὰ δάλῃ «πῦρ ἐπὶ τῆς γῆς» καὶ ἤρchiσε νὰ προεἰδοποιῇ τοὺς ἰδικούς Του, μὲ μεγαλυτέραν τώρα ἐπιμονήν, ὅτι ἔχουν ἀνάγκη ν' ἀγρυπνοῦν καὶ νὰ εἶναι ἑτοιμοὶ διὰ τὸν μεγάλον ἀγῶνα, τοῦ ὁποῖου τὸ πρῶτον καὶ ἀγιώτατον θῦμα θὰ ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς.

Ἄν σπρέψωμεν τὴν προσοχήν μας εἰς τὴν τραγικὴν ἐκείνην βραδυὰν, τὴν τελευταίαν βραδυὰν πού εἶχε νὰ περάσῃ ὁ Κύριος μὲ τοὺς μαθητάς Του, τοὺς «φίλους» Του, ὅπως τοὺς ὠνόμασε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ ἴδιος. Εἶχε τελειώσει πλέον ὁ «Μυστικὸς Δεῖπνος». Ὁ Ἰούδας μὲ τὸν θεῖον ἄρτον ἀκόμη εἰς τὸ στόμα, ἔτρεχε διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἀπαίσιον ἔργον τῆς προδοσίας. Ἡ μακρὰ ἐκείνη συναμιλία τοῦ Ἰησοῦ, ἡ «διαθήκη» Του, εἶχε τελειώσει καὶ δὲν ἔμενεν ἀπ' αὐτὴν παρὰ ἡ ἐλπίς, ὅτι, ὅταν θὰ ἔλθῃ «ὁ Παράκλητος» θὰ ξαναζωντανεύσῃ τὰ θεῖα ἐκεῖνα λόγια μέσα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν καὶ θὰ τοὺς κάμῃ ν' ἀντιληφθοῦν τὴν σημασίαν τῆς «καινῆς ἐντολῆς», πού ἐπρόκειτο νὰ κηρύξουν εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. ... Ὁ Ἰησοῦς ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκη τῆς προσευχῆς. Ἔτσι συνήθιζε πάντοτε νὰ κάμνῃ εἰς ὅλην τὴν ζωὴν Του ἦτο προφῆ Του ἀληθινὴ ἡ ἐπικοινωνία αὐτῇ. ... Ἐπῆρε τοὺς μαθητάς Του καὶ ἐβγήκε, κατὰ τὴν συνήθειαν, εἰς τὸν κήπον τῶν Ἐλαιῶν. ... Ἐπροχώρησε μέσα εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου μὲ τοὺς τρεῖς ἀγαπημένους Του μαθητάς, ἐκεῖνους, πού τοὺς ἔπαιρνε πάντα μαζὶ Του εἰς τὰς ἐπισημοτέρας στιγμὰς τῆς ζωῆς Του. Τοὺς παρέκάλεσε νὰ ἀγρυπνήσουν μαζὶ Του καὶ νὰ προσευχηθοῦν. Ἔτσι θὰ τοῦ εἶδαν τὴν παρηγορίαν διὰ τὸ μεγάλο ἀδίκημα, πού τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔκαμνεν εἰς βάρος Του ὁ μαθητής, πού διεπαραγματεύετο μὲ τοὺς ἀνόμους, τὴν σύλληψίν Του.

Καὶ ἀπεμακρύνθη ἀκόμη περισσότερο, διὰ νὰ δοθῇ ὁλόκληρος εἰς τὴν προσευχήν. Ἐκεῖνος ἡγωνία διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν Του ἠσθάνετο τόσον θαθεῖα τὸν πόνον, πού θὰ ὑπέφερεν — ἄθῳος Αὐτοῦς — διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τῶν ἐνόχων. Ἦτο «γεγραμμένον» νὰ πῇ ὁλόκληρον τὸ ποτήριον, πού Τὸν ἐπότιζεν ἡ μαύρη ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπόνεσε διὰ νὰ εἴπῃ, «ἐάν δὲν εἶναι δυνατόν, Πάτερ μου, νὰ μὴ πῶ τὸ ποτήριον αὐτό, ἀς μὴ γίνῃ τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ θέλημά σου». Καί, νικητῆς ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐναγτίον τῶν ἀνθρωπίνων δυσκολιῶν, ἦτο πλέον ἑτοιμὸς νὰ ὑποταχθῇ «μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ». Οἱ ἀγαπημένοι μαθηταὶ ἐκοιμῶντο κατὰ τὰς τραγικὰς ἐκεῖνας στιγμὰς. Ἀνίσυχος δι' αὐτὸ ὁ Κύριος, διέκοψε δύο φορὰς τὴν προσευχήν Του καὶ ἐγύρισεν ὀπίσω, διὰ νὰ τοὺς ἐξυπνήσῃ. Ἦθελε νὰ αἰσθανθῇ τὴν παρηγορίαν τῆς ἀγάπης, ἔστω καὶ ἂν μὲ τόσων ἐπιμονὴν θὰ τὴν ἐξηγοῦσεν ὁ ἴδιος, διότι ἦτο μόνος, τελείως μόνος τὴν στιγμὴν ἐκείνην! Καὶ ὅμως οἱ μαθηταὶ ἐκοιμῶντο... καὶ τὴν τρίτην φορὰν, πού τοὺς ἐπεσκέφθη ὁ Διδάσκαλος, διὰ νὰ τοὺς ἀνακοινώσῃ, ὅτι

(Βλέπε σελ. 15)

Ἡ εὐωδία τῆς Ἀναστάσεως

Ἡ ἐποχὴ τῆς ὥραιας Ἀνοιξέως συμβολίζει τὴν γλυκεῖαν Ἀνάστασιν. Ὅλα αὐτὴν προμηνύουν. Ἡ φύσις, ἡ ὁποία περιβεβλημένη τὴν πασχαλινὴν τῆς ἀμφίσεως, σκορπίζει γύρω τὴν χαράν. Ὁ ἥλιος ποὺ χαϊδεύει ἀπαλὰ τὰ σκυθρωπά μέτωπα, σὰν νὰ θέλῃ νὰ τὰ πλαισιώσῃ μὲ φῶς. Τὰ πουλιὰ μὲ τὰς φαιδράς των συναυλίας καὶ τοὺς ἐξωτικούς χοροὺς ποὺ στήνουν εἰς τὰ ἀνθισμένα κλαδιά. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν καὶ ὁ ἄνθρωπος παίρνει καινούργιες δυνάμεις καὶ νέαν ὁρεξίν διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ἔργα μὲ τὸ ἄνθος τῆς ἐλπίδος εἰς τὰ χεῖλη.

Σπύρει εἰς τὰ ψυχρὰ μνῆματα ἡ θαλπωρὴ τῆς ζωῆς καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἄψυχον φύσιν ξυπνοῦν καὶ ὅλοι οἱ πεθαιμένοι πόθοι. Μία ἀνάστασις εὐωδιάζει παντοῦ, ἐνῶ ἡ ζωὴ ἀκολουθεῖ τὴν προδιαγεγραμμένην τροχίαν τῆς. Ἡ ἀνοιξίς εἶναι τὸ ἰδεῶδες πλάσιον διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ σημαντικωτέρου γεγονότος, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ βάθρον τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ Χριστιανικοῦ κηρύγματος. Ἡ ὑψηλότερα ἰδέα, ἡ ὁποία τόσον θαθέως ἀπηχεῖ εἰς τὰς ψυχὰς μας, προσφέρεται κατὰ τὸν πλέον εὐχάριστον τρόπον εἰς τὴν πλέον κατάλληλον ὥραν. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀναδίδει ὁσμὴν εὐωδίας ἀρρήτου καὶ ἐκ τοῦ Θεοδόχου Τάφου πηγάζουν χεῖμαρροι φωτὸς πρωτοφανοῦς.

Εἰς τὴν «μίαν τῶν Σαββάτων» ἔχουν δώσει συνάντησιν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ Συγγνώμη. Ἦτο ἀνάγκη νὰ κατέλθῃ ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ διὰ νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν εἰς τοὺς θνητοὺς.

Καὶ ἡ ζωὴ χειραγωγεῖται πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Ὁ νέος Ἀδάμ ζωογονεῖ τὸ ἀνθρώπινον γένος μέσα εἰς ἓνα κῆπον, ὅπως ἄλλοτε μέσα εἰς τὴν Ἑδέμ ἐγεννήθη ὁ θάνατος.

Ὁ ἀνθισμένος κῆπος τοῦ ἀπὸ Ἀρμαθαίας Ἰωσήφ γίνεταί θεάτρον τοῦ υπερκοσμοῦ γεγονότος. Τὸ ἐξαίσιον καὶ παράδοξον θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως γίνεται ἔπειτα τὸ γλυκύτερον ἀκουσμα καὶ τὸ πλέον ἀκαταμάχητον κήρυγμα. Ἡ ἀλλεπάλληλος ἐναλλαγὴ τῶν ἐποχῶν ἐνθυμίζει καὶ τὴν μεταβολὴν τῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ χρόνοι παρέρχονται καὶ ἡ ζωὴ κυλᾷ μὲ γοργὸν ρυθμὸν. Αἱ ἡλικίαι κινεῶνται πρὸς τὰ ἔμπροσ, παραχωροῦσιν τὴν θέσιν των εἰς τὰς νεωτέρας, διὰ νὰ σταματήσουν εἰς τὸ κοινὸν τέρμα, τὸν θάνατον. Ἀλλ' ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἐδίδαξεν, ὅτι καὶ ὁ θάνατος δὲν εἶναι μόνιμος κατάστασις. Ὁ κύκλος τοῦ χρόνου δὲν περιματίζεται εἰς τὸν χειμῶνα. Εἰς τὴν ὁργὴν τοῦ ἀπαντᾶ μὲ χαμόγελα ἡ ἀνοιξίς. Καὶ εἰς τὰ δάκρυα τοῦ θανάτου ἀπαντᾶ ἡ ἐωθινὴ δρόσος τῆς «κλητῆς καὶ ἀγίας ἡμέρας». Κατόπιν ἀπὸ τὸν θάνατον ἔρχεται ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ, ὁ φόβος τοῦ ἀδῆλου μέλλοντος δὲν ἀντέχει πλέον ἔμπροσ εἰς τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον «ἐπλήρωσε οὐρανὸν καὶ γῆν καὶ τὰ καταχθόνια». Καὶ ἡ θλιψὶς ἀποσύρει τὴν ἀπαισίαν σκιάν τῆς ἀπὸ τὸν κόσμον, ἔμπροσ εἰς τὴν χαράν, ἡ ὁποία ἐξεπήδησεν ἐκ τοῦ κοινού μνημείου. Τὴν μέλουνσαν ἀνάστασιν ἐγγυᾶται τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἀνάστα-

σις. Καὶ εἰς τοὺς ζῶντας προσφέρεται ἡ ἀσφαλεστέρα παρηγορία περὶ τῆς τύχης τῶν νεκρῶν των, ἐνῶ ἐπ' αὐτῇ ἀπὸ τοῦ κοιμηθέντος ἀγρυπνᾷ ὁ «πρωτότοκος υἱὸς τοῦ νεκρῶν».

Χριστὸς Ἀνέστη ! Καὶ ἡμεῖς θὰ ἀναστηθῶμεν, ἐσθαιὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. «Εἰ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστι, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται», εἶχε παρατηρήσει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ δὲν μένει καμμία ἀμφιβολία περὶ τῆς πραγματικότητος τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ τῆς αἰωνιότητος, ἡ ὁποία ἔρχεται. Διὰ τῆς Ἀναστάσεως συνετρίβησαν οἱ μοχλοὶ τοῦ Ἄδου. Αἱ σκοτεινὰ δυνάμεις ἠττημέναι σπεύδουν νὰ κρύψουν τὴν αἰσχύνην των. Ὁ Νικητὴς προβάλλει Ὁρατὸς καὶ ὀπλίζει μὲ θάρρος καὶ τόλμην τοὺς δειλοὺς καὶ ἀδυνάτους. Οἱ πτωχοὶ καὶ ταπεινοὶ συσπειροῦνται περὶ αὐτοῦ. Γίνονται ἀγαπητότεροι καὶ οἰκτιρότεροι πρὸς ἡμᾶς. Διότι τὸν ἡσθάνθημεν καὶ τὸν ἐξήσαμεν ὡς πόθον, ἰδεῶδες πρότυπον καὶ λατρευτικὸν πρόσωπον. Τὸ λαξευτὸν μνῆμα δὲν φοβίζει, ἀλλὰ χαροποιεῖ. Δὲν παραλύει, ἀλλὰ ζωογονεῖ. Δὲν ἀποσυνθέτει, ἀλλὰ ἀθανατίζει. Ὡς ἐστία φωτὸς ἀκτινοβολεῖ φῶς καὶ πηγὴ ἀέλιως ἀναβλύζουσα ζωὴν λαμπρύνει τοὺς λαοὺς. Ἡ Ἀνάστασις ὁμορφαίνει τὴν ζωὴν καὶ διαποτίζει τὴν ἀτημέληται μὲ μίαν γλυκύτητα ἀνέκφραστον. Ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εὐρίσκεται εἰς τὸ στοιχεῖον του. Μὲ τὴν Ἀνάστασιν ἐνεφανίσθη νέος πρῶτος μεγέθους μαγνήτης διὰ νὰ ἐλκύσῃ πάντα πρὸς ἑαυτὸν. Μία ὑπερφυσικὴ δύναμις ἔκτοτε ἐλκύει τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς τὸν Χριστόν : Ἡ Ἀνάστασις. Ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἀπὸ τῶν νεκρῶν καὶ ἐπλήρωσε τὸν κόσμον χαρᾶς.

Χ ρ ι σ τ ὸ ς Ἀ ν έ σ τ η !

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

— Τὴν 13 Ἀπριλίου, ἡμέραν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου, ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ὁ ἐμὸνυμιος Ἱερός Ναὸς Πειραιῶς.

— Τὴν 23 Ἀπριλίου ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μ. Γεωργίου πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας οἱ 1) τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς 2) τοῦ Π. Ἰακώβου εἰς Ν. Λίβια καὶ 3) τοῦ Π. Ἀναστασίου εἰς Ταμπύρια.

— Τὴν 25 Ἀπριλίου ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποστ. Μάρκου πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας τὸ ἐμὸνυμιον Ἱ. Πασχαστήριον τοῦ Π. Στεφάνου παρὰ τὸ Μαρκόπουλον.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ τῇ 6ῃ Μαρτίου 1968

Πρὸς τοὺς Ἐπιστήμονας Ὁρθοδόξους
Χριστιανοὺς τοὺς ἀπευθύνοντας ἑκκλησίαν
ὑπὲρ τοῦ Πατρίου Ἐορτολογίου.

Ἀξιότιμοι Κύριοι,

Εἰς τὸ κυκλοφορήσαν φύλλον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» μηνὸς Μαρτίου ἐ.ε. ἀνέγνωσα τὴν ἐν αὐτῷ δημοσιευομένην ἑκκλησίαν σας, πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμον καὶ λοιποὺς ἀρμοδίους, διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Πατρίου Ἐορτολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ περιεχόμενον τῆς ἑκκλήσεως ταύτης ὁμολογουμένως μοι ἐνεποίησεν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν καὶ ἐδόξασα τὸν Θεόν, διότι εὐρίσκονται Ἐπιστήμονες, Θεολόγοι καὶ Κατηχηταὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, οἵτινες ἔχουσι τὸ θάρρος τῆς γνώμης των καὶ κατευθύνουν τὰ δῆματά των πρὸς τὰς βουλὰς τοῦ Κυρίου μας.

Τὸ θέμα τοῦ Ἐορτολογίου δὲν εἶναι ἀπλοῦν. Διότι ἐπ' αὐτοῦ βασίζεται ἡ ὅλη εὐρυθμία καὶ ἡ τάξις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀμελέτητοι καὶ ἀνευ φόβου Θεοῦ ὕψωσαν τὸ ἀνάστημά των διὰ νὰ μετατρέψωσιν, τὰ ἀμετάτρεπτα Θεῖα καὶ δὴ αὐτὸν τὸν ἐνκαυτὸν δεκτὸν Κυρίου, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Λουκᾶν (δ' 16-22).

Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν ὠδηγήθησαν ἐξέχουσαι Ἐκκλησιαστικαὶ καὶ Πολιτικαὶ φυσιογνωμίαι τῆς χώρας μας, μὴ δυνήθεισαι νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὴν πίεσιν, τὴν ἀσκουμένην ἀπὸ τοῦ ἔτους 1920 μέσῳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὅτε ὁ Θρόνος αὐτοῦ ἐτέλει ἐν χρείᾳ καὶ ἡ Πατρίς μας Ἑλλάς ἠγωνίζετο ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Διὰ Διαγγέλματος τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπάτε ἐκτενῶς» συνιστάται ἐπὶ λέξει: «Ἡ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν προσέγγις πρὸς ἀλλήλας καὶ κοινωνία, ἥτις οὐκ ἀποκλείεται ὑπὸ τῶν ὁρισταμένων μεταξὺ αὐτῶν Δογματικῶν διαφορῶν καὶ ὅτι τοιαύτη τις προσέγγις τὰ μάλα ἐστὶν εὐκαταία καὶ ἀναγκαία καὶ πολλαχῶς χρήσιμος εἰς τε τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον ἐκάστης τῆς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ ὅλου Χριστιανικοῦ σώματος καὶ εἰς παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς πλήρους ποτέ, σὺν Θεῷ καὶ εὐλογημένης ἐνώσεως, ἔκρινε τὸν παρόντα καιρὸν τὰ μάλιστα πρόσφορον πρὸς ἀνακίνησιν καὶ ἀπὸ κοινοῦ μελέτην τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος».

Καὶ ὡς πρῶτον θέμα τοῦ Διαγγέλματος τούτου τίθεται «ἡ παραδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων Χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν».

Πρώτη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος διευκολύνουσα τὰς προθέσεις ταύτας, ἀπαδέχεται τὴν διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐπελθούσαν καινοτομίαν καὶ δημιουργεῖ τὸ Ὁρησκευτικὸν σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀπὸ τῆς 10 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1924, παρὰ τὰς ἀντιθέτους σοβαρὰς ἀντιρρήσεις μελῶν Αὐτῆς, ὡς καὶ τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων Πατριαρχείων καὶ ἀνεξαρτήτων Ἐκκλησιῶν, ἀκόμη καὶ αὐτῶν ποὺ διατελοῦν ὑπὸ ἀθεϊστικὸν καθεστῶς, ἅτινα ἀνθιστάμενα εἰς τὸν πειρασμὸν ἐμμένουσι πιστῶς εἰς τὰ Πάτρια.

Δὲν ἔσχυσαν, οὔτε αἱ πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου κατὰ τὴν ὥραν τῆς χειροτονίας διαβεβαιώσεις ἐκ μέρους τῶν κληρικῶν μας, οὔτε καὶ οἱ ὅρκοι τῶν λαϊκῶν, τῶν διαχειριζομένων τὰ κοινὰ τῆς Ἑλλάδος, ὅτι θὰ τηρήσωσιν ἀλωδήτως τὰς Παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ὁρησκείας, ὡς τὸ Σύνταγμα ὀρίζει.

Δὲν ἔσχυσεν, οὔτε καὶ ἡ ἔκθεσις τῆς ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου ἐπιτροπῆς, συγκροτηθεῖσης ἐν ἔτει 1919, ἐξ Ὑπουργῶν, Θεολόγων καὶ Ἀστρονόμων, εἰς ἣν συμμετεῖχεν καὶ ὁ τότε ἀρχιεπισκοπὸς τῆς Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, καθ' ἣν «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἀν καὶ ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς, εἶναι ὅμως στενῶς συνδεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἠνωμέναι, διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦσαι μίαν καὶ μόνην, τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων».

Ἀλλ' οὔτε καὶ αἱ διατάξεις τοῦ Ν. Διατάγματος τῆς 18 Ἰανουαρίου 1923 καθ' ὃς διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς Ὁρησκευτικὰς ἑορτάς» ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν, διὰ νὰ τοὺς ἀποτρέψωσιν ἀπὸ τὴν ἀποστασίαν.

Διὰ τοὺς Ὁρησκευτικούς μας ἡγέτας οὐδεμία διάταξις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς κειμένης Νομοθεσίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἀποστασίας αὐτῶν. Καὶ ἐν τούτοις οὔτοι κρατοῦσιν ἐπὶ μίαν 40ετίαν δεσμούς τὸν τε Ἑλληνικὸν Λαὸν καὶ τὸ ἔθνος μας, μακρὰν τῆς Εὐλογίας καὶ τῆς Χάριτος τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, μὲ ὅλας τὰς ψυχοφθόρους συνεπείας, ἐντρεπόμενοι νὰ δηλώσωσιν μετανοίαν καὶ ἐπίστροφὴν εἰς τὴν ὀρθὴν πορείαν τῆς Ὁρθοδόξου Ὁρησκείας μας.

Ἐν ἐπιγνώσει τῶν κατέστησαν ἐπιόρκοι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Ἰδοὺ τὸ μέγα ἔγκλημά των, ὅπερ ἐναπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ.

Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς παρανομίας των, ἐξέφυγον καὶ αὐτῶν τῶν ὁρίων τῆς λογικῆς καὶ πλανώντες καὶ πλανώμενοι, προβάλλουσι τὸ φῶς ὡς σκότος καὶ τὸ σκότος ὡς φῶς.

Ἀρκεῖ περὶ τούτων νὰ σὰς ὑπομνήσω τί διαβεβαιῶσιν καὶ τὰ Ἀνώτατα Πνευματικὰ Ἰδρύματα τῆς τε Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.

Ἡ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κατὰ τὴν ἐν ὁλομελείᾳ συνεδρίῳσιν αὐτῆς ἐξέδωκεν ψήφισμα, δημοσιευθὲν εἰς τὸ φύλλον ΕΚΚΛΗΣΙΑ ὑπ' ἀριθ. 33 τῆς 8 Ἰουνίου 1935, καθ' ὃ :

«Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἔχουσα κατὰ τὸν ὁργανισμόν της, ὡς σκοπὸν καὶ τὴν διὰ γνωμοδοτήσεων, προτάσεων καὶ αποφάσεων διαφώτισιν καὶ καθοδήγησιν τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ λαοῦ, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν συμφερόντων τοῦ τόπου καὶ ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἐπ' ἐσχάτων δημιουργηθεῖσαν Ἐκκλησιαστικὴν ἀνταρσίαν, ἥς λόγος προεβλήθη ἡ ἀπὸ δωδεκαετίας ἤδη συντελεσθεῖσα μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου, διαπιστοῖ, ὅτι ἡ Εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἐξυπηρετοῦσα τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀνάγκην, οὐδὼς θίγει τὰ δόγματα, τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰς Ἱε-

ράς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶναι ζήτημα ὀρθο-
σκευτικῶς ἀδιάφορον.

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐν ἐκτάκτῳ συνεδρίῳ αὐτῆς διαπιστοῖ ὅτι : «Ἡ μεταβολὴ τοῦ Ἡμερολογίου οὐδόλως θίγει τὴν διδασκαλίαν, τὰ δόγματα καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας» (ἑρμ. φύλλον ΕΚΚΛΗΣΙΑ ὑπ' ἀριθ. 22 τῆς 1 Ἰουνίου 1935).

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1552 ἀπὸ 30) 1935. ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τὸν Κλῆρον καὶ τὸν Λαὸν διαβεβαίει, ὅτι «ἡ χάριν τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ Λαοῦ γενομένη διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, δὲν ἔθιξε οὔτε δόγμα τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε παράδοσιν τινα».

Διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων, προσπαθοῦν οἱ ἐντεταλμένοι νὰ μᾶς πείσουν, ὅτι οὐδεμία διατάραξις καὶ ἀνατροπὴ ἐγένετο εἰς τὴν ἀπ' αἰώνων καθεστηκυίαν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ ἁρμονίαν καὶ ὅτι τὰ πάντα βαίνουν καλῶς καὶ μετὰ τὴν λεγομένην διόρθωσιν τοῦ ἑορτολογίου. Καὶ πότε ὅλα αὐτά; «Ὅταν τὸ Δόγμα τῆς Ἐνότητος προσεβλήθῃ, μετὰ τὴν δημιουργίαν τῶν ὀρθοσκευτικῶς ἀντιμαχόμενων Μερίδων, καὶ ἡθετήθησαν οἱ ἱεροὶ Ἀποστολικοὶ Κανόνες, αἱ ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, τὰ Πατριαρχικά Σιγγίλια, τὰ Συνοδικά, τὸ Πηγάδιον καὶ Τοπικὸν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τὰ Συγγράμματα τῶν Θεοφόρων Πατέρων, δι' ὧν περιφρουρεῖται ἡ Ὁρθοδοξία. Ἀμείνον ἀποτέλεσμα τοῦ πρᾶξιμοῦ τούτου ἦτο καὶ εἶναι νὰ μεταβληθῶσιν ἡ σειρά τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων, αἱ ἀκολουθίαι, αἱ ἑορταὶ καὶ αἱ διατεταγμέναι νηστείαι».

Φανερόν πλέον καθίσταται, ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος στρατευομένη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἀντιτίθεται πρὸς τὴν Ὀριαμβεύουσαν Ἐπουράνιον.

Μεγαλύτερα ἀκρίβεια ἰδὲν ἦτο δυνατόν νὰ νοηθῇ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, οὔτε καὶ ἀπὸ τοὺς σφοδροτέρους πολέμους τῆς Ὀρθοκείας μας.

Πρὸς ταυτὶς διασπρεθλώσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας θεσμῶν, καλεῖται πᾶς εὐσεβὴς ὀρθόδοξος Χριστιανὸς νὰ συναγάγῃ τὰ συμπεράσματά του καὶ νὰ λάβῃ θέσιν, ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ τύχῃ τῆς καλῆς ἀπολογίας ἐν ᾧρᾳ κρίσεώς του.

Ὁ Πανάγαθος Θεὸς δὲν ἀφῆκεν ἀπροστάτευτον τὴν Ἐκκλησίαν του, τὴν ὅποιαν ἑστερέωσε διὰ τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ αἵματος. Ἀλλὰ τὴν ἐβοήθησεν νὰ σταθῇ εἰς τὸ ὕψος τῆς Θείας ἀποστολῆς μετὰ πιστὸν πλήρωμα, Κλῆρον καὶ Λαόν, ὅλοον αὐξανόμενον, μετὰ νέους ὁμολογητὰς τῆς πίστεως, εἰς οὓς καὶ ὁμεῖς σήμερον ἐπαξίως συγκαταλέγεσθε.

Νὰ βεβαιωθῇτε, ὅτι δὲν εἰσθε μόνοι. Νέφος Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν καὶ Ἀγίων Θεοφόρων Πατέρων σᾶς ὑποδέχονται, σᾶς εὐλογοῦν καὶ σᾶς ἐμπνέουν. Διὰ τοῦτο θαρσεῖτε καὶ ὀπλισθῇτε μετὰ τὴν πανοπλίαν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἵνα δυναθῇτε νὰ φέρητε εἰς πέρας τὴν θεάρεστον προσπάθειάν σας, ἐν ᾧ νῶν δεινῶν εἰς ἕδος τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὡς Ἐπιστήμονες, Θεολόγοι καὶ Κατηχηταὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, εἰσθε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζετε.

Μὲ ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην.

Ε. ΤΟΜΑΡΑΣ

Ὑποναύαρχος Β.Ν. (Ο) ἐ.δ. - τ. Βουλευτῆς

ΘΕΙΟΝ ΠΑΘΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 12)

ὅλα ἐτελεῖωσαν πλέον, διότι ἐπληρίαζεν ὁ προδότης μαθητής...

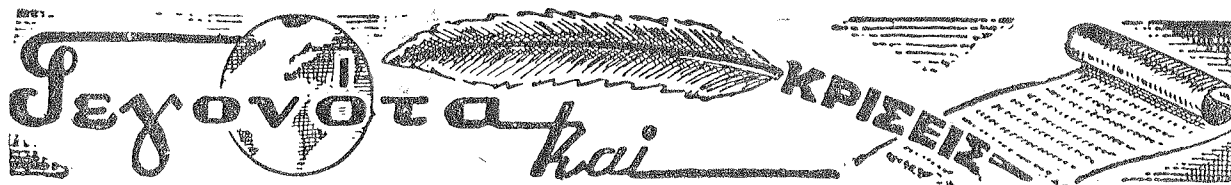
Μὲ ἔνα «φίλημα», μετὰ τὸ σύμβολον, ποὺ μεταχειρίζονται συνήθως οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ δεῖξουν τὴν ἀγάπην των, ἐγένετο ἡ ἀτιμωτέρα προδοσία, ποὺ ἀνέγραψεν ἡ Ἱστορία. Ἐντὸς ὀλίγου ὁ Ἀναμάρτητος ἦτο ὑπόδικος καὶ ἐξηγοῦντο ψευδομάρτυρες, διὰ νὰ εὑρεθῇ βάσις διὰ τὴν ἄδικον καταδίκην. Οἱ μαθηταί, οἱ ὅποιοι πρὸ ὀλίγου ἐκοιμήντο, τώρα ἐσκορπίσθησαν καὶ ὁ ἐνθουσιωδέστερος ἀπ' ὅλους διεβεβαίωσε μετὰ ὄρκον, ὅτι οὔτε εἶχεν ἰδεῖ καὶ τὸν Διδάσκαλόν του!...

Καὶ τώρα... Πάσχει ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν ὁ υἱὸς τῆς Παρθένου καὶ ἡ κτίσις ὁλόκληρος τρέμει εἰς τὸν στεναγμὸν τοῦ παραπόνου Του. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἔχει χαθῇ, διότι πάσχει Ἐκεῖνος, ποὺ ἔδωκε τὸ φῶς εἰς τὰ σβυσμένα μάτια τῶσων τυφλῶν. Τὸ μεγάλο καὶ βαρὺ «καταπέτασμα» τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος σχίζεται. Ποίαν πλέον θέσιν ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ καταπέτασμα αὐτὸ εἰς τὸν ναὸν ἐκεῖνον; Ἀφοῦ τὸν ναὸν αὐτὸν τὸν θεοηλῶνεν ἕνας Κατὰφας, ποὺ μετὰ τὴν μοχθηρίαν ἔσχιζε τὸ ἀρχιερατικόν του ἔνδυμα, διὰ νὰ δεῖξῃ ὑποκριτικὴν φρίκην καὶ ζῆλον ἀντὶπαρκτον! Ἀφοῦ ὁ ἀρχιερεὺς ὁ ἴδιος ἔχῃ δώσει τὸ σύνθημα τοῦ μεγαλυτέρου κακουργήματος ποὺ ἡμποροῦσε νὰ συμβῇ εἰς τὴν οἰκουμένην!

Πάσχει ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν Του ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ μαρτύριόν Του τὸ κάμνει ἀκόμη φρικτότερον ἢ χαίρεκακία τῶν ἐχθρῶν Του καὶ τῶν φίλων Του ἢ δειλία... Μόνος πάσχει ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν. Αὐτὸς ποὺ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ συνενώσῃ ὅλους μετὰ τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης! Τὸ μίσος εἶναι ἡ ἀμωβὴ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ! Πάσχει ὁ Ἰησοῦς ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν Του καὶ μετὰ τὸν ἰδικόν Του πόνον θέλει νὰ ἐξαλείψῃ τὸν πόνον ἀπὸ κάθε καρδίαν, ποὺ πονεῖ διὰ τὴν ἁμαρτίαν. Πάσχει ἐκεῖνος, ποὺ δὲν ἐσκορπίζε γύρω του παρὰ μόνον τὴν χαράν, καὶ μετὰ τὸ πάθος Του θέλει ν' ἀνοῖξῃ τὴν πηγὴν, ἀπ' ὅπου μονάχα ἡ χαρὰ καὶ ἡ σωτηρία θὰ πηγάζῃ. Καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ σταυροῦ Του φωνάζει, ὅτι «διψᾷ»... Καὶ ἡ δίψα Του αὐξάνει τὸν πόνον! Διψᾷ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὴν ἰδικὴν μας σωτηρίαν, τὴν σωτηρίαν τοῦ καθενὸς μας, τὴν σωτηρίαν ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ πονεῖ, ὅχι τόσο διὰ τὰ καρφία, ποὺ τοῦ ἔχουν τρυπήσει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, δὲν πονεῖ τόσο ἀπὸ τὰ ἀγκάθια, ποὺ τοῦ τρυποῦν τὸ πάλλευκον μέτωπόν Του. Πονεῖ πρὸ παντός, διότι προβλέπει, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἐκεῖνους, ποὺ θὰ τὸν πλησιάσουν δὲν θὰ τοῦ μείνουν ἀπόλυτα πιστοί, πολλοὶ θὰ τὸν ἀφήσουν μόλις ἔλθῃ ἡ δύσκολη στιγμή!

Καὶ ὁ πόνος αὐτὸς ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τότε κάθε φοράν ποὺ τοῦ δίδομεν ἀφορμὴν μετὰ τὴν μικρότητά μας νὰ ἐλέγῃ πόσον ἀνάξιοι εἴμεθα διὰ τόσο μεγάλην θυσίαν! Καὶ ὁμοῦ μᾶς ἀγαπᾷ!...

Ἄς τοῦ ἀναποδώσωμεν, ἀδελφοί μου, αὐτὴν τὴν ἀγάπην μετὰ τὴν ἀγάπην μας καὶ τὴν ἀγάπην μας ἃς τὴν φανερώνομεν εἰς ὅλην μας τὴν ζωὴν μετὰ τὴν ἐκτέλεισιν τοῦ θελήματός Του. Ὁ ἴδιος μᾶς τὸ εἶπε : «Ὁ τηρῶν τὰς ἐντολάς μου αὐτὸς ἐστὶν ὁ ἀγαπῶν με».

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΑΛΞΕΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἡ Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας» τῆς 11ης Μαρτίου 1968 γίνεται λόγος περὶ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἀγίου Ὁρους ὑπὸ Πατριαρχικῆς Ἐξουχίας, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Ν. Χωρῶν, Σελλίνου καὶ Κισάμου κ. Βιρηνάου, Ἐδέσσης κ. Καλλινίκου καὶ Χίου κ. Χρυσοστόμου. Ἀναφέρονται τὰ κάτωθι ἐκ τῆς ὡς ἄνω ἐγκρίτου ἐφημερίδος: «Οἱ Πατριαρχικοὶ Ἐξάρχοι ἤλθον εἰς ἐπαφὴν μὲ Ἀγιορείτας Πατέρας. Πολλοὶ τῶν ὁποίων δὲν ἠσπάζοντο τὰς χεῖρας τῶν Ἱεραρχῶν διὰ τὰ ἐν Βατικανῷ τελούμενα καὶ τὴν ἐνωτικὴν κίνησιν.

Εἰς τοὺς Ἐξάρχους εἰς πολλὰς Μονὰς δὲν ἀπεδόθησαν πλήρως αἱ τιμαὶ διὰ τοὺς ἄνωτέρω λόγους. Εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου οἱ Ἐξάρχοι ἠρώτησαν τοὺς Πατέρας, ποῖα θέματα ἀπασχολοῦν τὸ Ἅγιον Ὄρος. Εἰς ἀπάντησιν μὲ φωνὴν ἐδόθη, ὅτι οὐδὲν θέμα ἀπασχολεῖ τοὺς Ἀγιορείτας Πατέρας εἰ μὴ τὸ ζήτημα τῆς Ὁρθοδοξίας. Παρεκάλεσαν δὲ τοὺς Πατριαρχικοὺς Ἐξάρχους, ὅπως πρὶν ἢ διαιεθῇ ἡ Ἐκκλησία διαδιδάσκει εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὰς ἀνησυχίας τῶν διὰ τὴν κατασκαλλομένην ἐνωτικὴν προσπάθειαν.

Παρρησία ἀξιοζήλευτος

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Διονυσίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κισάμου κ. Βιρηνάος ἠρώτησεν εἰς τί ὀφείλεται ἡ ἐν Ἅγιῳ Ὄρει λειψανδρία. Καὶ ὁ ἠγούμενος τῆς ἐν λόγῳ Μονῆς ἀπήντησεν, ὅτι τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἀκαιρον, ἀμελέτητον καὶ ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἄλλοι τῶν μοναζόντων ἀπεχώρησαν εἰς Σκήτας, ἄλλοι εἰς τὴν ἔρημον νὰ μὴν ἀκούσουν μνημονεύμενον τὸ ὄνομα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ ἄλλοι εἰς τὰς πόλεις καὶ χωρία, ἵνα ὑπεραμυνθῶσι τῆς Ὁρθοδοξίας. Αἱ ἐπιπτώσεις αὗται, εἶπον πολλοὶ μοναχοί, ὡς ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου καὶ τῶν φιλενωτικῶν κινήσεων ταλαιπωροῦν τοὺς ἐν Ἅγιῳ Ὄρει. Εἰς τὰ λεχθέντα οἱ Πατριαρχικοὶ Ἐξάρχοι ἐτήρησαν ἐπιφυλακτικότητα.

Εἰς τὰς Καρυὰς, ὅπου μετέβη ἡ Πατριαρχικὴ Ἐξουχία, ἤκουσε τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ἱερῶν Μονῶν νὰ ἐκφράζουν τὴν λύπην τῶν διὰ τὰ εἰς θάρος τῆς Ὁρθοδοξίας τελούμενα. Οἱ Σεβ. Ἐξάρχοι ἐπεφυλάχθησαν νὰ διαδιδάσκωσι τὰς ἀνησυχίας τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον».

Πᾶσαι αἱ ἀνησυχίαι, αἱ διαμαρτυρίαι καὶ ἡ παύσις τοῦ μνημοσύνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὑπὸ τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων οὐδὲν ἄλλο καταδεικνύει ἢ ὅτι «ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου κληρὸς καὶ λαὸς» ὁ ἐχόμενος στερρῶς τῶν δογμάτων καὶ παραδόσεων τῆς ὁρθῆς πίστεως εἶναι ἔτοιμος ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ

τὴν ζωὴν τοῦ νὰ θυσιάσῃ καὶ αὐτὸ τὸ αἷμά του νὰ χύσῃ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ ἐὰν οἱ ἐρωτοτροποῦντες πρὸς τὸν Παπισμὸν Προκατήμενοι καὶ Ταγοὶ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πλανηθέντες ὑπὸ τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ἐναγκαλιστῶν ἀγάπης τοῦ Ποντίφηκος τῆς Ρώμης εἶναι διατεθειμένοι νὰ πωλήσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀντὶ πινακίου φακῆς, ὁ Ὁρθόδοξος κληρὸς καὶ λαὸς, «ὁ ἰὸς τοῦ ἐκλεκτοῦ» κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου φρυκτωροῦντες ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας προετοιμάζονται διὰ προσευχῶν καὶ ἀγώνων πνευματικῶν νὰ ὑπεραμυνθῶσι τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως καὶ τῶν ἀγίων καὶ εὐσεβῶν παραδόσεων. Δὲν ὁρῶμεν πρὸ οὐδενός, ἀλλ' εἶναι ἔτοιμοι καὶ ἀποφασισμένοι καὶ εἰς Ταγοὺς τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀπειθήσωσι, Ταγοὺς «μὴ ὁρθοτομοῦντας τὸν λόγον τῆς ἀληθείας» καὶ ὅπως ὑποῦλως, καταχθονίως καὶ φαρισαϊκῶς τεκταίνοντας τὴν προδοσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἶναι στυλὸς καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας, εἶναι ζυμωμένη μὲ τὸ αἷμα τῶν Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν τῆς πίστεως, εἶναι «τεθεμελιωμένη ἐπὶ τὴν πέτραν», εἶναι ὁ θράχος ὁ ἀκλόνητος ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ θρασυθῶσι ἡμέραν τινὰ ἀναποφεύκτως τὰ μανιῶδη κύματα τῆς κακοδοξίας καὶ τῆς πλάνης.

«Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου».

Βεβαία ἡ νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διέρχεται κατ' αὐτὰς τὸν ἐσχατὸν τῶν κινδύνων. Ἀλλὰ ἂς μὴ φοβώμεθα, διότι κατὰ τοὺς ἀφευθεῖς λόγους τοῦ Θεοῦ Δομήτορος «καὶ πῦλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῇς».

Ἄς μὴ πτοηθῇ οὐδεὶς πρὸ τῆς φοβερᾶς παρατάξεως τοῦ Πάπα καὶ τῶν Ταγμάτων αὐτοῦ. «Ἰσχύσατε χεῖρες ἀνείμειναι καὶ γόνατα παραλελυμένα. Ἰσχύσατε, καὶ μὴ φοβεῖσθε. Ἰδοὺ, ὁ Θεὸς ἡμῶν κρίσιν ἀνταποδίδωσι καὶ ἀνταποδώσει, αὐτὸς ἡξεῖ καὶ σώσει ἡμᾶς» (Ἠσ. λε', 3).

Ὁ σημερινὸς ἀγὼν εἶναι ὁ σκληρότερος, καὶ διὰ τοῦτο ἡ σημερινὴ δόξα τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ εἶναι μεγαλύτερα τῆς δόξης, ἥτις τὴν ἐλάμπρυνε κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας. Ἀληθῶς, μεγάλη θὰ εἶναι ἡ δόξα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ τελευταία αὕτη, μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν πρώτην. «Μεγάλη ἔσται ἡ δόξα τοῦ Οἴκου τοῦτοῦ, ἡ ἐσχάτη ὑπὲρ τὴν πρώτην, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ» (Ἀγγ. β' 9).